

หนึ่ง เด็กในโรงพนัน

เด็กอายุราวเก้าหรือสิบขวบคนนั้นสวมเสื้อผ้าเก่ามากที่มีรอยปะชุนไปทั่ว แต่ก็ยังดูสะอาดเรียบร้อย เสื้อผ้าสีหม่นหม่นไม่มีคราบสกปรก เส้นผมก็ถูกเก็บเรียบร้อยภายใต้ผ้าที่พันรอบศีรษะ ใบหน้าเกลี้ยงเกลา ผิวอ่อนช้ำขาว ตาโต ดวงดงามมากกว่าจะน่ารักอย่างเด็กชายคนอื่น แต่ผู้ที่มาโรงพนันไม่ได้ใส่ใจ พวกเขาทุ่มเทชีวิตกับการกำถั่ว พนันสุนัข พนันไก่มากกว่า บางคนก็ขึ้นไปบนชั้นสองที่มีการพนันลูกเต๋าโดยมีกำหนดขั้นต่ำของราคาพนัน เด็กชายคนนั้นทำหน้าที่วิ่งขึ้นวิ่งลงเพื่อทำตามคำสั่งของนักพนันทั้งหลาย

“เจ้าหนู ไปซื้อสุรามาน้อยซิ” ชายแก่คนหนึ่งโบกมือพลางตะโกนสั่งงานเด็กชายที่เพิ่งรับเงินค่าซาลาเปาวิ่งป้อนเข้ามาหาทันที

“เอาแบบไหน เท่าไหร่” เสียงนุ่มถามชัดเจนแข่งกับเสียงผู้คนโดยรอบดวงตากกลมโตภายใต้ขนตาหนายาวกะพริบมองคนสั่งงาน

“อะไรก็ได้ เอาที่ถูกหน่อยแล้วค่อยมาเก็บเงิน”

“ไม่ได้” เจ้าตัวปฏิเสธพร้อมแบมือออกมา “จ่ายก่อนสิ คราวก่อนก็มีคนขีดเงินหนี ข้าต้องควักเนื้อตัวเองจ่ายนะ เอาเงินมาก่อนถึงจะไปซื้อให้ ไม่งั้นกลับมาท่านลุงหมดตุตก่อนแล้วข้าจะทำยังไง”

“เจ้า!” ฝ่ายนั้นขบฟันเพราะอยากด่า แต่อาการอยากสุราก็กำเร็บขึ้นทุกที จึงรีบควักเงินออกมาให้

เจ้าตัวดีเยี่ยมรำชนะวิ่งลงไปขึ้นกลางทันที ด้านหลังโรงพนันมีทางลัดเลาะผ่านไปตลาด ร้างเล็กมาที่นี้ประจำเพราะลูกค้าส่วนใหญ่มักใช้ให้ซื้อของกินบ้างสุราบ้างตามอารมณ์ เพื่อให้ได้เงินเพิ่มขึ้นจึงมีร้านประจำที่ตกลงกันเอาไว้ สุราที่นี้ถูกกว่าข้างนอก แลกกับการเป็นลูกค้าประจำ เงินส่วนต่างก็เก็บเอาไว้ได้

ถ้าแก่ร้านมอบไหสุราให้เด็กชายเอาไปกอดไว้แนบอก ร้างเล็กยังสั่งหมั้นโถวอีกห้าลูกเพื่อเอาไปเร่ขายในโรงพนัน ต้องจับใส่ท่อผ้าผูกไว้ที่ข้างเอว ก่อนที่ร่างผอมแห้งจะวิ่งหายไปจากสายตาทันที

ชายชราถอนหายใจ เด็กนี่ฉลาดกว่าทุกคนที่เขาเคยพบ เขาไม่มีวันล้มไปหน้าซุบตบของเด็กอายุเจ็ดแปดขวบที่มายืนต่อรองราคาสุราอยู่หน้าร้าน

“ข้าวิ่งขายสุราในโรงพนันได้เงินเยอะนะถ้าแก่ วันหนึ่งขายได้สิบคน ท่านก็มีรายได้เพิ่มขึ้นโดยไม่ต้องออกไปไหน ขอแค่ลดราคาให้ข้าหน่อยเท่านั้น ข้าสัญญาว่าจะไม่ไปซื้อร้านอื่นเลย”

แรกๆ เขาก็ลดราคาให้เพราะความสงสาร แต่หลังจากนั้นถึงรู้ว่าเด็กนั้นทำอย่างที่เขาได้จริง ร้างเล็กวิ่งมาซื้อสุราวันเขาทุกวัน รายได้เพิ่มขึ้น แม้กัไรน้อยหน่อยแต่ก็ขายได้มากกว่าช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งยังรับอาหารที่กินง่ายไปเร่ขายด้วย เขาก็เลยช่วยเด็กนั้นมาเรื่อยๆ จนกลายเป็นคู่ค้าคนสำคัญ

หญิงชราโผล่หน้ามาจากหลังร้าน มองแผ่นหลังเล็กๆ แล้วถอนหายใจ “อาชวนเก่งนะ หัวดี น่าสงสาร อายุเท่านี้ต้องทำงานงกๆ เอาเงินไปจ่ายหนี้ให้แม่”

ใครต่อใครในตลาดต่างก็รู้ว่าอาชวนเป็นเด็กกตัญญู หลายปีก่อนมีสตรีคนหนึ่งอุ้มเด็กตัวเล็กๆ มาเช่าบ้านโทมระๆ ที่ท้ายตลาด วันๆ ไม่ทำอะไรนอกจากต้มสุรา เงินที่พอมือก็ค่อยๆ ร้อยหรือลงไป

อาชวนที่เติบโตขึ้นด้วยตัวเองเริ่มหาเงินรับจ้างไปทั่วตั้งแต่เด็ก แต่ไม่ว่า ร้างเล็กจะขยันแค่ไหนก็ไม่มากพอที่จะมีชีวิตที่ดีได้เพราะมารดาติดสุรา เริ่มหยิบยืมเงินไปซื้อสุราทุกวัน อาชวนทำงานมากก็ต้องเอาไปจ่ายค่าสุรานี้เอง

“เราก็คงช่วยอาชวนเท่าที่ช่วยได้ก็แล้วกัน” ถ้าแก่เพิ่มพำกับภรรยาแล้วพากันเดินกลับเข้าไปในร้าน

อาชวณวิ่งเข้าไปในโรงพนันอย่างรวดเร็ว เด็กน้อยเอาสุราให้นายจ้าง รับ
ค่าเดินและส่วนต่างที่ลูกค้าไม่รู้อย่างอารมณ์ดี ก่อนจะเปิดห่อหมั่นโถวร้อนๆ
เดินว่อนไปทั่ว กลิ่นหอมยั่วยวน เพียงไม่นานหมั่นโถวทำลูกก็ถูกขายให้คนพนัน
ที่ไม่ได้ขยับตัวไปไหนจนหมด

“อาชวณกินข้าวหรือยัง” ลูกจ้างสาวคนหนึ่งที่อยู่ด้านล่างร้องถาม

“ยังเลย แต่ข้าจะกลับไปกินข้าวที่บ้าน” เด็กชายตอบเสียงใส

วันนี้แค่ครึ่งวันอาชวณหาเงินได้ค่อนข้างมาก น่าจะพอสำหรับซื้อบะหมี่
สักถ้วยกลับไปให้มารดา ใบหน้าซูบตอบแต่งดงามของเด็กชายเผยให้เห็นถึงความ
สุข ร่าเริงถือเงินในมือวิ่งออกไปที่ร้านบะหมี่ แถ่แก่ใจดีให้ยืมชามก่อนแล้วค่อย
เอามาคืน เพราะเห็นหน้ากันอยู่ทุกวันจึงวางใจ

“ขอบคุณ” เสียงนุ่มนวลชวนฟัง อาชวณตอบเอ้าแก่ แล้วใช้สองมือประคอง
ถ้วยบะหมี่เดินกลับบ้านที่อยู่ท้ายสุดของตลาด เดี่ยวกินเสร็จก็ต้องกลับมาทำงาน
ที่โรงพนันต่อจนดึก

บ้านเช่าหลังน้อยอยู่ในลานที่เต็มไปด้วยเศษใบไม้แห้ง เพราะต้องตื่น
แต่เช้า กว่าจะกลับก็มีดแล้ว เลยไม่มีเวลาทำความสะอาด ด้านนอกจึงค่อนข้าง
สกปรก แต่ภายในกลับสะอาด อาชวณทำความสะอาดภายในบ้านก่อนออกไป
ทำงานทุกวัน

อาชวณวางชามบะหมี่ไว้บนโต๊ะไม้เก่า ก่อนจะตะโกนเรียกมารดาที่คงนอน
อยู่ในห้องออกมา “ท่านแม่ ท่านแม่มากินบะหมี่”

หญิงสาวค่อนข้างสวยแต่อยู่ในสภาพที่ไม่ค่อยใส่ใจใจตัวเองเดินออกมาจาก
ห้องนอน กลิ่นสุราคลุ้งไปทั้งบ้าน นางทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ มองเด็กตัวน้อย
หยิบชามใบเล็กมาแบ่งบะหมี่ในชามออกไป

สองแม่ลูกกินบะหมี่แค่ถ้วยเดียว

แม้จะติดสุราแต่ผู้เป็นมารดาที่ยังมีสติ นางไม่ได้ดื่มสุราจนเมาหัวราน้ำ
แค่ดื่มให้ลิ้ม พองวงก็กลับไป ดวงตาไหลลึกลับบอชด์ว่ามีได้หลับสนิท

ใครจะรู้ว่าท่านแม่นอนฝันร้ายทุกคืน บางครั้งท่านแม่ก็ตื่นขึ้นมาร้องไห้
บางครั้งท่านแม่ก็ละเมอสาปแช่งใครบางคน อาชวณไม่ได้ถาม เพราะรู้อยู่เต็มอก

ว่าท่านแม่ร้องไห้ให้ใคร และสาปแช่งใครบ้าง

นางเอาตะเกียบคืบเนื้อหมูชิ้นเล็กวางในชามของลูก เด็กน้อยเงยหน้ามอง ท่านแม่ที่ก้มหน้ากินบะหมี่โดยไม่พูดอะไร รอยยิ้มเกิดขึ้นที่มุมปาก คนอื่นอาจมองท่านแม่ไม่ดี แต่อาชวนรู้ว่าท่านแม่เจออะไรมาบ้าง นางแค่ใช้สุราเป็นเครื่องบำบัดจิตใจที่แหลกสลาย ถึงมารดาไม่ได้โอบกอดรักใคร่ แต่ก็ไม่เคยตบตีตำหนิ บางครั้งก็ทำอย่างนี้... คืบเนื้อชิ้นน้อยใส่ในชามให้โดยไม่ยอมพูดอะไร

อาชวนรู้ดีที่สุดว่าชีวิตเด็กกำพร้าที่ไม่มีใครเลยเป็นอย่างไร จึงหวงแหนญาติเพียงคนเดียวในชีวิตนี้

ท่านแม่รักอาชวน เรื่องนี้ไม่ต้องให้ใครบอก เพราะถ้าไม่รัก อาชวนจะโตมาจนถึงขนาดนี้ได้อย่างไร เพียงแต่ใจของท่านแม่แตกสลาย ไร้จุดมุ่งหมายของชีวิตจึงเป็นเช่นนี้ เด็กน้อยก้มหน้าคิดในใจว่าจะรักษาใจของท่านแม่ได้อย่างไร ให้ท่านแม่กลับมาเหมือนเมื่อก่อน

เสียงทุบประตูดังขึ้น สองแม่ลูกละลายตาจากชามบะหมี่มองออกไป ใบบนผู้เป็นมารดาค่อนข้างซีดเพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นคือใคร ประตูไม้เก่าใช้แรงผลักไม่เท่าไรก็พัง ชายร่างใหญ่สองคนเดินหน้าดำเข้ามาหาพวกเขา

เด็กน้อยกัตรีมฝีปาก

เกือบลืมน...วันทวงหนี้

“เอาเงินมา”

“ทุบประตูพังไปแล้ว ไม่คิดจะพอนผันให้มีเงินค่าซ่อมประตูหน่อยหรือ” เด็กน้อยแหงนหน้าบอกผู้ที่บุกเข้ามาด้านใน

ฝ่ายนั้นก้มลงมอง ไม่ได้สนใจสตรีที่อยู่ด้านหลัง สนใจแค่เด็กตรงหน้า เพราะรู้ว่าบ้านน้อยอยู่ใต้ก็เพราะเด็กออกไปทำงานทุกวัน เงินที่จะได้ก็ต้องมาจากเด็กคนนี้นี่เท่านั้น ชายร่างใหญ่คนหนึ่งใช้มือหิวคอเสื้อด้านหลัง ร่างผอมแห้งจึงถูกยกจนตัวลอย ดวงตาดวงมสดีใส่ไม่เหมือนเด็กทั่วไปฉายแววเจิดจ้าที่ทำให้คนถูกมองรู้สึกขนลุกชันทั้งร่าง แต่เพราะร่างนี้เป็นเด็ก พวกเขาจึงไม่กลัว

“เอาเงินมา” ชายร่างใหญ่น้ำคำเดิม

“อาชวนให้มันไป” เสียงมารดาเอ่ย

มิใช่แค่ใบบนหน้าที่สวยงามอันซุกซ่อนอยู่ภายใต้ท่าทางเรียวเฉื่อยเท่านั้น

แม้แต่น้ำเลี้ยงก็ระเหินหูด้วยลำเนียงที่แตกต่างออกไป ทุกคนที่เคยพบย่อมรู้ว่า มารดาของอาชวณนั้นมาจากเมืองหลวง ท่วงท่ากิริยาต่างๆ ผิดแผกจากชาวบ้านทั่วไป บุรุษหลายคนเคยอยากสานสัมพันธ์กับแม่ม่าย เพียงแต่นางเมินเฉยไม่สนใจ ไม่รู้ว่าเพราะหิวสูงไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกยากจนทั้งหลาย หรือแกล้งใครบางคนไม่ได้กันแน่ ชีวิตสองแม่ลูกจึงตกยากอยู่เช่นนี้

อาชวณมองมารดาก่อนล้างมือเข้าไปในสาบเลื้อย หยิบเงินที่ได้มาวันนี้ยื่นให้อย่างแสนเสียดาย พวกนั้นรับแล้วก็ปล่อยร่างเด็กน้อยลงกับพื้น มือจับเงินด้วยท่าทางไม่ค่อยพอใจ แม่จะหาเงินได้มากในวันนี้แต่ก็ยังไม่พอจ่ายตามที่ควร จะจ่าย เดิมที่อาชวณคิดว่ายังมีเวลาอีกสองสามวัน เงินที่สะสมไว้คงพอ

“มีอะไรอีกไหม ทำไม่เงินไม่ครบ” ฝ่ายนั้นแอ่ด้วยท่าทางโมโห

มารดาก้าวออกมาเบื้องหน้า “ไม่มีแล้ว อาชวณเพิ่งกลับมา นี่คือเงินที่เรา มีทั้งหมดในตอนนี่”

คนทวงหนี้เลียริมฝีปากเล็กน้อย แม้ว่าหญิงสาวคนนี้จะโหดร้ายไปสักหน่อย แต่ก็ยังนับว่างามกว่าสตรีหลายคนที่เขาเคยพบ “ที่จริงเงินขาดอยู่ไม่มาก ข้าจะจ่ายเต็มให้เสียก็ได้นะ เพียงแต่จะต้องแลกเปลี่ยนกันนิดหน่อย” ชายร่างใหญ่สบตากับเพื่อนแล้วยิ้มกระหยิ่ม ก่อนย่างเข้าไปหาเจ้าของบ้าน

หญิงสาวตื่นตระหนก ถอยจนแผ่นหลังสัมผัสกับผนัง มองมือและใบหน้าน่ารังเกียจที่ยืนมา แต่ไม่ทันได้สัมผัส บะหมี่ทั้งซามก็สาดเข้าใส่ อาชวณป็นขึ้นไปยืนบนโต๊ะ เบิกตากว้าง ชี้น้ำต้อว่าพวกเขา

“เงินก็ส่วนเงิน คนก็ส่วนคน มีคุณธรรมในใจหน่อยไม่ได้เชี่ยวชาญหรือ เงินไม่พอบอกซาลี ข้าจะหามาเพิ่มให้ แต่อย่ามายุ่งกับคน พวกเราสองแม่ลูกยังลำบาก ไม่พอหรือไง เห็นว่าไม่มีบุรุษแข็งแรงในบ้านแล้วจะรังเกียจกันอย่างไรก็ได้หรือ เจ้าคอยดู ปากข้าจะประกาศให้ทั่วว่าเจ้าโจรชั่วสองคนคิดทำร้ายท่านแม่ข้า”

อาชวณรู้ดีว่าพวกทวงหนี้เจตนาที่จะทำเช่นนั้นมาแต่ต้น แม่วันนี้จะเอาเงินให้ครบตามจำนวนก็คงหาเหตุมาอีกจนได้ แค่มองตาพวกนี้อาชวณก็รู้ไปถึงไส้ในที่น่าพะยะ เด็กน้อยกัตรีมฝีปากแน่น เกลียดที่ตัวเองเด็กเกินไป เกลียดที่ตัวเองอ่อนแอเกินไป จึงปกป้องท่านแม่ไม่ได้

“เจ้าเด็กนี่” คนทวงหนี้หน้าดำ แล้วเปลี่ยนเป้าหมายทันที

อาชวณกระโดดลงจากโต๊ะเตรียมจะวิ่งหนี แต่ยังไม่ทันถึงหน้าบ้านก็ถูกมือกระซากลักจับจนตัวลอย ชายร่างใหญ่โยนร่างอาชวณลงกับพื้นแล้วเตะเข้ากลางลำตัวเต็มแรง เด็กอายุแค่เก้าขวบจุกจนตัวงอ แต่สายตาที่มองยังแดงจัดด้วยความแค้น มันย่อตัวลงกระซอกผม ผ้าที่โปกเอาไว้หลุดออก ผมยาวสยายทิ้งตัวยุ่งเหยิง

“อย่างกับเด็กหญิง” เขาบ่นแล้วหันไปมองเพื่อน “ชายให้ทอนางโลมได้ไหม สตรีบางคนก็ชอบเล่นกับเด็กชายตัวน้อยๆ น่าจะเงินดี”

อีกคนจับข้อมือฝ่ายมารดาเอาไว้แน่นจนข้อมือเล็กขาวซีด “ชายให้บุรุษก็ได้ ข้ารู้จักคุณชายบางคนที่ชอบเล่นกับเด็กชายเหมือนกัน” เขาเอ่ยอย่างไร้สำนึก

“ไม่ อย่าทำอาชวณเลย ปล่อยเด็กไปเถิด” หญิงสาวตื่นตระหนกยามมองภาพบุตรของตนตัวงอใบหน้าขาวซีดเผือดอยู่บนพื้น ยังไม่นับเรื่องที่ว่าพวกนี้เพิ่งพูดกัน หัวใจนางบีบรัดด้วยความหวาดกลัว ลูกของนางตัวยังเล็กนัก จะถูกทำร้ายได้อย่างไร

“ชายแม่อย่าไม่คอยไ้ตราคา ชายเด็กด้วยก็น่าจะพอใช้หนี้” คนทวงหนี้ว่าพลางยิ้มเหยิ่มทั้งที่จำนวนเงินที่หยิบยืมไม่ได้มากถึงเพียงนั้น แต่พวกเขาแค่จืดจ๋องรอมานาน ในที่สุดก็ฉวยโอกาสหวังจะเอากำไร

ผู้เป็นมารดากัดฟันคั่งแค้นอยู่ในอก เป็นแบบนี้ก็อีกแล้ว ทำไมนางถึงต้องไม่มีอำนาจจะต่อต้านคนที่รังแกตน ข้าแล้วข้าเล่าที่ต้องทนเห็นครอบครัวถูกทำร้าย ทำไมพวกนี้ต้องหัวเราะอย่างมีความสุขท่ามกลางกองทุกข์ของนาง ลูก... สายเลือดหนึ่งเดียว คนที่นางไม่สามารถสูญเสียได้อีกแล้วในชีวิตนี้

คนที่หยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีมาตลอดทรุดทลายลงคุกเข่าโขกศีรษะกับพื้น “ขอร้อง ได้โปรดปล่อยลูกของข้าไปเถิด ได้โปรดอย่าทำอะไรลูกของข้าเลย” สองแขนเรียบบางยื่นออกไปอย่างยอมจำนน “พวกท่านทำอะไรข้าก็ได้ เชิญทำได้ตามที่พวกท่านต้องการ”

อาชวณที่เกือบหมดสติจากความเจ็บปวดลึมตามองมารดา แม้จะเคยคิดว่าท่านแม่ไม่ได้สนใจอะไรตนมากนัก แต่นางกำลังโขกศีรษะกับพื้นเพื่อตน ร่างเล็กยิ้มออกมาอย่างยินดี มารดาร์กอาชวณจริงๆ มารดาไม่ได้เกลียดอาชวณเลย หัวใจเด็กน้อยชุ่มชื้นหอมหวานท่ามกลางความยากลำบากที่สุดในชีวิต

แวตวาที่เหลือบมองคนเลวทั้งสองวารโวจน์ด้วยความแค้น เขากำลังจะลากท่านแม่ออกจากบ้าน อาชวนจะยอมได้อย่างไร เด็กน้อยลุกขึ้นกระโดดกอดคอคนหนึ่งจากด้านหลัง แล้วกัดเข้าที่หูเต็มแรง คนถูกกัดกรี๊ดร้องเจ็บปวด มือกุมหูที่เลือดออกเอาไว้ แม้จะถูกเตะจนเจ็บปวดไปทั่วร่าง แต่อาชวนก็ยังไวเหมือนลิง วิ่งไปคว้ามีอมารดาพาหนีออกจากบ้านที่เก่าโทมรม วิ่งไปตามถนนโดยหวังว่าพวกนั้นจะไม่กล้าก่อเรื่องต่อหน้าผู้คน

เพียงแต่อาชวนขาสั้น ให้วิ่งไวอย่างไรก็ไม่เท่าการก้าวเต็มฝีเท้าของชายวัยฉกรรจ์ เขาโกรธจัด ตะแคงจากด้านหลังจนล้มกลิ้งไปบนถนน มารดาผวาตกใจกอดร่างอาชวนเอาไว้แนบอก ตะโกนวิงวอนให้คนช่วย แต่ใครจะกล้ายื่นมือเข้ามา พวกเขาล้วนเป็นนักแสดงมีชื่อเสียง หลายคนก็เป็นหนี้คนพวกนี้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะส่งสารอาชวนกับมารดาอย่างไรก็ทำไม่ได้แค่แอบดูอยู่ห่างๆ

“การรังแกเด็กไม่ใช่วิถีที่บุรุษจะทำการกันหรอกนะ” เสียงทุ้มแหบเล็กน้อยเอ่ยขึ้น

ในความเจ็บปวดถึงที่สุดอาชวนยังเงยหน้ามองผู้มาเยือน ละม้ายจะคุ้นเคย อาจได้พบเพียงไม่กี่ครั้งในช่วงที่ทำงานในโรงพนัน ดวงตาปริบเกือบปิด แต่ปากเด็กน้อยพิมพ์บางชื่อแล้วก็สิ้นสติไป

ฉิตงไห่มองภาพเด็กที่เขาเคยพบไม่กี่ครั้งสะบักสะบอมไปทั้งตัวขณะอยู่ในอ้อมแขนมารดา หากมีใช่เพราะบังเอิญผ่านมา ไม่รู้ว่าร่างเล็กจะต้องโดนกระทำอีกแค่ไหน เขาเคยได้ยินเรื่องของอาชวนมาบ้าง เด็กน้อยที่ทำงานทุกอย่างเพื่อประทังชีวิตตนเองกับมารดา ฉิตงไห่เห็นภาพตัวเองซ้อนทับขึ้นมา เขาละลายตามองชายสองคน ฝ่ายนั้นเองก็คงรู้ว่านี่คือนายท่านฉีแห่งโรงพนัน

“นายท่านฉี” พวกเขาโค้งคำนับ

แม้จะเป็นกลุ่มทวงหนี้ แต่อำนาจของพวกนี้ยังต้องเกรงใจนายท่านฉีแห่งโรงพนัน อีกฝ่ายไม่ได้มีแค่โรงพนันเท่านั้น ทว่ายังมีกิจการมากมายทั้งที่ดีและแย่อสำคัญที่สุดคือนายท่านฉีมีเส้นสายกับทางการมาก พวกเขาต้องนอบน้อมไว้ก่อน

“พาเด็กไปที่โรงหมอก่อนไป มีอยู่ร้านหนึ่งทางหัวมุม บอกเขาว่านายท่านฉีสั่งมา” ฉิตงไห่มิได้สนใจคนพวกนั้น เขาบอกมารดาของเด็กน้อย ฝ่ายนั้นพอ

ตั้งสติได้ก็รีบพาอาชวานไป

เจ้าคนทวงหนี้เห็นเหยื่อทำท่าจะหนีก็รีบเดินตาม แต่ถูกขวางเอาไว้ มีไข้เพียงแค่อำนาจในฐานะเจ้าของโรงพนันเท่านั้น ทว่าจึงตั้งใจให้เป็นชายวัยสามสิบกว่าที่รูปร่างสูงใหญ่ ผิวเข้ม หลายคนกล่าวว่านายท่านนี่เคยเป็นทหารมาก่อน ร่างกายและฝีมือของเขาดีกว่ามือปราบบางคนเสียอีก เพียงขยับนิดเดียวจากด้านหลังก็ปรากฏตัวขวางหน้าไว้ได้ยอมไม่ธรรมดา

“นั่นเป็นแค่เด็กที่บาดเจ็บกับสตรีอ่อนแอ”

“นายท่านอย่าเข้าใจผิด พวกเราไม่ได้รังแกนาง เพียงแต่พวกนั้นติดหนี้ไม่มีเงินจ่าย พวกเราจึงต้องหาวิธีอื่นให้พวกเขาใช้หนี้แทน” ฝ่ายนั้นบอกไม่เต็มเสียง หนึ่งในเพราะรู้ว่าวิธีการของตัวเองเกินขอบเขตไปสักหน่อย และอีกหนึ่งเพราะไม่รู้ว่าจะเด็กคนนั้นเกี่ยวข้องกับชายตรงหน้าอย่างไร

“เด็กคนนั้นใช้หนี้ตรงเวลาทุกเดือนไม่ใช่หรือ” เขารู้เพราะได้ยินมาว่าเด็กทำงานหนักแค่ไหน จึงไม่เชื่อว่าเด็กจะหาเงินใช้หนี้ไม่ได้ “ปกติคนจ่ายหนี้พวกเจ้าช้าที่สุดได้ถึงเจ็ดวันไม่ใช่หรือ เด็กคนนั้นไม่ใช่หนี้นานแค่ไหนแล้ว”

พวกทวงหนี้อย่อมไม่กล้าบอก ท่าทางอ้าอึ้งทำให้คิดตั้งใจว่าสิ่งที่เขาคิดถูกต้อง เด็กไม่ได้พลาดการชำระหนี้ แต่พวกนั้นตั้งใจเล่นลิ้นเพื่อเอาแม่กับลูกไปขาย มือที่โพล้ไว้ด้านหลังกำแน่น

“ถ้าข้าแจ้งทางการว่าพวกเจ้าปล้นคนตอนกลางวัน ทำร้ายเด็กที่ไม่มีทางสู้จะเกิดอะไรขึ้น” น้ำเสียงยามเอ๋ยเหยี่ยมโหดเย็นชาจนคนฟังขนลุกชันไปทั้งร่าง รัศมีแห่งอำนาจของนายท่านฉีกตพวกเขาเอาไว้ได้ฝ่าเท้า

หนึ่งในนั้นคุกเข่าลงต่อหน้านายท่านฉี พวกเขาไม่กล้าจริงๆ “นายท่านฉีได้โปรดเมตตา พวกเราไม่กล้า ไม่กล้าอีกแล้ว เป็นเพียงความเข้าใจผิดกันเท่านั้น”

ถ้าคนอื่นแจ้งพวกเขาอาจจะพอเอาตัวรอดได้ แต่ถ้านายท่านฉีลงมือเองเกรงว่านายอำเภอจะเลือกข้างอย่างไม่ต้องสงสัย

จึงตั้งใจโยนถุงเงินลงบนพื้น “ถือว่าข้าใช้หนี้แทน แล้วบอกทุกคนให้รู้ว่าอาชวานเป็นเด็กในปกครองของข้า”

พวกทวงหนี้ไม่นับด้วยซ้ำว่าเงินที่ได้รับมามากหรือน้อยกว่าจำนวนหนี้เพียงได้ยินว่านายท่านฉีรับเด็กคนนั้นไว้ในปกครอง หมายความว่านับแต่บัดนี้ไป

อาชวนจะอยู่ภายใต้การคุ้มครองของคนในโรงพนันทั้งหมด ต่อให้พวกเขามีอีกสิบหัวก็ไม่กล้าลองตี รับเงินแล้วก็รีบวิ่งไปทันที ไม่ได้ใส่ใจกระทั่งหูข้างที่โดนเด็กกั๊ดจนเลือดออก

นายท่านฉีถอนหายใจยาว เขาไม่อาจช่วยทุกคนได้หรอก แต่เด็กคนนั้นนำสงสารกินไป ไม่ได้เป็นหนี้เพราะความซี้เกียจ ทว่าเพราะมารดาที่เอาแต่ดื่มสุรา เป็นเพราะความยากแค้นที่ต่อให้ขยันแค่ไหนเด็กก็อายุไม่ถึงสิบขวบก็ไม่มีปัญญาหาเงินมาจุนเจือครอบครัวได้มากกว่านี้ ภาพตบในวัยเยาว์ย้อนกลับมาให้เขาตระหนัก เห็นใจ และสงสารเด็กน้อย

ชายหนุ่มมาที่โรงหม้อ รำผอมแห้งของสตรีผู้เป็นมารดานั่งรอดด้วย

ท่าทางกระวนกระวาย ฉีตงให้เพียงสังเกตว่ามารดาของอาชวนดูผิดแปลกจากชาวบ้านทั่วไป แม้ว่าจะผอมและผิวซีดมาก แต่ยังเห็นเค้าความงามรางเลือน มีน้ำหนักนั้นถึงอยากเอาทั้งแม่ทั้งลูกไปขาย เมื่อฝ่ายนั้นหันมาเห็นคนที่ช่วยชีวิต นางก็ลุกขึ้นยืนด้วยแผ่นหลังที่ตั้งตรง ก่อนจะโค้งคำนับ

“ขอบคุณนายท่านที่ช่วยเหลือ”

ฉีตงให้รู้ว่าท่าทางเช่นนี้มีใช้สิ่งที่มีในชาวบ้านธรรมดา คำเล่าลือที่ว่านางอาจจะเป็นสตรีชั้นสูงจากเมืองหลวงผุดขึ้นมาในความคิด น่าจะจริง แม้เขาจะพบสตรีชั้นสูงไม่มากนัก แต่เท่าที่พบมาทั้งหมดไม่มีใครที่ท่าทางได้ดูสมบูรณ์แบบเช่นนี้มาก่อน ในใจเขาย่อมประเมินมารดาอาชวนไว้สูงขึ้นอีก เพียงแต่สตรีที่ดูมีภูมิหลังดีเหตุใดจึงยากจนและติดสุราเสียได้

“อาชวนทำงานกับข้า ข้าแค่ช่วยเพราะเขาเป็นเด็กขยัน”

“ท่านเป็นเจ้าของร้านขายอาหารหรือเจ้าคะ” นางเอ่ยถาม

คนฟังขมวดคิ้ว แต่ก็เข้าใจทันที เมื่อครู่เขาบอกนางว่าอาชวนทำงานกับเขา บางทีอาชวนอาจจะบอกมารดาว่าเขาทำงานร้านขายอาหารซึ่งเข้าใจได้ เพราะการทำงานในโรงพนันไม่ใช่สิ่งที่พ่อแม่ทั่วไปจะอยากให้ลูกเข้าไปยุ่งเกี่ยว ขณะเดียวกันเขาก็ได้รู้ว่าสตรีคนนั้นแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับลูกของนางเลย แม้แต่ตอนนี้ก็ยังมึนกลืนสุราจางๆ คิ้วของฉีตงให้ขมวดขณะมอง

“เด็กคนนั้นเล่าอะไรให้ท่านฟังบ้าง เช่นว่าเขาออกไปทำงานอะไรข้างนอก”

นางท่าท่าแปลกใจแต่ก็ตอบ “เขาเล่าว่าไปทำงานที่ร้านขายอาหาร ก็...ร้านของท่าน” นางเพิ่งตระหนักได้ว่าตนรู้เรื่องอาชวณน้อยมาก น้อยจนเหมือนเพียงภาพรางเลื่อนว่าอาชวณใช้ชีวิตนอกบ้านอย่างไร

ท่าทางอ้าอึ้งนั้นทำให้ชายหนุ่มถอนหายใจ “ท่านคิดจริงหรือว่าถ้าข้าเป็นแค่เจ้าของร้านขายอาหารธรรมดา คนทวงหนี้พวกนั้นจะกลัว ข้าไม่อยากจะยุ่งเรื่องของครอบครัวท่านหรอกนะ แต่เวทนาเด็กคนนั้น อาชวณวิ่งอยู่ในร้านช้านาน ถึงไม่เคยพูดคุยกแต่ก็ยังเคยเห็นหน้า ท่านเป็นมารดาควรได้รู้...ร้านของข้าเป็นโรงพนัก อาชวณวิ่งซื้อของตามคำสั่งพวกลูกค้า เขาซื้อทุกอย่างตามที่ลูกค้าต้องการ ไม่ว่าจะเป็อาหาร สุรา หรือสตรี”

ผู้เป็นมารดายอมตกใจ ลูกที่เข้าใจว่าออกไปทำงานในร้านขายอาหารกลับกลายเป็นเด็กในโรงพนัก ใบหน้าที่ซีดอยู่แล้วยิ่งซีดเข้าไปใหญ่ อาหารหรือสุราอาจพอเข้าใจ แต่สตรี...ลูกของนางเกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้ได้อย่างไร อาชวณอายุแค่เก้าขวบเท่านั้น และยัง...

“ท่านปล่อยให้เด็กทำงานแบบนี้ได้อย่างไร” น้ำเสียงกลายเป็นตำหนิ ฉึงแต่ให้ยิ้มมุมปาก “มารดาที่เอาแต่ดื่มสุรา ปล่อยให้เด็กเก้าขวบออกไปทำงานหาเงินใช้หนี้ ถ้าถามข้าแบบนี้รี ท่านคิดว่าเด็กตัวแค่นี้ทำงานได้เงินวันละกี่ตำลึงก็โอ้เปาะ ขนาดอาชวณวิ่งซื้อของทั้งวันยังหาเงินแทบไม่พอใช้หนี้ ถ้าทำงานอย่างที่ท่านคิด ข้าเกรงว่าแม่แต่สุราที่ราคาถูกที่สุดท่านก็ไม่สามารถซื้อได้”

คนฟังกัตรีมตีปากแน่น หัวใจของนางสั่นด้วยความกลัวและรู้สึกผิด ท้ายที่สุดคือความโกรธ บรรยากาศระหว่างทั้งสองกลายเป็นความเจ็บที่นำอึดอัดเจ้าของโรงพนักไม่ได้พูดอะไร เขาทำได้มากที่สุดเพียงแค่นี้ ส่วนฝ่ายนั้นจะคิดได้หรือไม่ ไม่ใช่เรื่องของเขาก็กแล้ว

ท่านหม้อออกมาจากห้องด้านใน มารดาของเด็กหันกลับไปหา

“ลูกข้าเป็นอย่างไรบ้างท่านหม้อ”

ท่านหม้อถอนหายใจ เด็กแยกว่าที่เขาคิดเอาไว้ตอนแรก “ร่างกายบอบช้ำ โชคดีที่กระดุกไม่หัก แต่ที่น่าเป็นห่วงคือเด็กเป็นโรคขาดอาหาร ทำงานหนักมากเกินไปจนร่างกายอ่อนล้า พอล้มป่วยคราวหนึ่งร่างกายที่อ่อนล้าสะสมเลยแสดงอาการทั้งหมดออกมา นางคงจะใช้สูงอีกสักสองสามวัน ต้องให้ยากับฝังเข็ม

เช็ดตัวตลอดเวลาไม่ให้ใช้สูงเกินไป”

ท่านหมอกล่าวก่อนนอนหายใจ เขาตรวจเด็กมามาก แต่ไม่เคยเจอเด็กคนไหนที่ดูร่างกายทรุดโทรมเท่านี้มาก่อน หากไม่รู้ว่าเป็นเด็กมีมารดา เขาคงเข้าใจว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงขอทานข้างถนนที่อยู่ในภาวะอดอยาก แต่ขอทานก็ไม่ได้มีร่างกายที่อ่อนแอมากถึงขนาดนี้

มารดาของอาชวณหนึ่งเงิบไป ดวงตาแดงก่ำ ในที่สุดน้ำตาก็ไหลออกมา ไม่มีใครปลอบโยนนาง ไม่มีใครเห็นใจในความทุกข์ของนางมากเท่าที่พวกเขาเห็นใจเด็กอย่างอาชวณ นางไม่เคยรู้เลยว่าลูกเจ็บป่วยมากถึงขนาดนี้ ไม่เคยรู้เลยว่าอาชวณทำงานหนักแค่ไหนเพื่อใช้หนี้ และเพื่อให้นางได้มีสุราดื่ม ลูกไม่ได้กินอิ่มด้วยซ้ำ

นางเดินเข้าไปในห้อง มองเด็กที่นอนอยู่บนเตียง อาชวณผอมมากจริงๆ แขนขาเล็กไปหมด ผิวที่ขาวอยู่แล้วบัดนี้ยิ่งซีดเซียว มีเหิงอซีมบนใบหน้าเล็ก มารดาทรุดกายลงไปจับมือลูกขึ้นมาแนบแก้ม อาชวณยังปรือตาขึ้นมอง เอ่ยถามด้วยเสียงแหบแห้ง

“แม่...ท่านแม่”

“แม่อยู่ที่นี่” นางกระซิบบอก

อาชวณยิ้ม “ดี...ดีแล้วที่ท่านแม่ปลอดภัย”

เด็กน้อยได้ปลดปล่อยความกังวลสุดท้าย ดวงตาคู่นั้นก็ปิดสนิททันที เจ้าของดวงตาที่แดงเรื่อคู่นั้นซบหน้าลงข้างเตียง ตลอดเวลาที่ผ่านมานางเอาแต่นึกถึงความเจ็บปวดของตัวเอง เอาแต่นึกถึงคนอื่น คนที่ทอดทิ้งนางกับลูกไปแล้ว คนที่ไม่มีวันจะได้พบกันอีก ทั้งยังใช้สุราเป็นสิ่งข่มใจ แต่อาชวณมีนางคนเดียว

ตั้งแต่จำความได้อาชวณมีแค่มารดาที่ไม่ได้เรื่องคนเดียวคนเดียวในโลก เด็กที่ทำทุกอย่างเพื่อนาง เด็กที่จนถึงช่วงเวลาเจ็บปวดก็ยังนึกถึงนาง หญิงสาวรู้แล้วว่า เป็นนางที่ทำให้ลูกต้องทรมาณขนาดนี้

“แม่ขอโทษ แม่ขอโทษนะอาชวณ” นางไม่เคยมองลูกได้เต็มตาเลยสักครั้ง จนวันนี้ถึงรู้ว่าลูกซบผอมแค่ไหน

จิตงให้ยื่นมองภาพสองแม่ลูกแล้วได้แต่ถอนหายใจ เขากับท่านหมอพอ

จะคุ้นเคยกันนิดหน่อย ท่านหมอก็ส่ายหน้าอย่างจงปัญญาเช่นกัน แต่ปัญหาครอบครัวของคนอื่นไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจะพูดได้ เพราะไม่มีใครรู้ว่ามารดาของอาชวนเคยพบเจออะไรมาก่อน นางดูเหมือนสตรีชั้นสูงแต่กลับตกอับมาก ถึงเพียงนี้ เขาไม่กล้าประเมินสิ่งที่นางประสบมา แต่ถึงอย่างนั้นอาชวนก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งเช่นกัน

“ดูแลให้ดีนะท่านหมอ ให้อยู่ที่นั่นไปจนกว่าเด็กจะหาย เรื่องค่าใช้จ่ายจะจัดการเอง”

ท่านหมอพยักหน้า แต่ก็อดเอ่ยถามไม่ได้ “ทำไมท่านถึงใจดีกับสองแม่ลูกขนาดนี้”

นายท่านฉีถอนหายใจ ดวงตาที่มองสองร่างนั้นก็กลับคล้ายจะทอดไปไกลออกไปมากกว่านั้น เสียงทุ้มเอ่ย “ข้าแค่เห็นตัวเองในร่างของอาชวน เด็กที่ดิ้นรนทุกอย่างเพื่อครอบครัว แม่แขนและขาจะเล็กมาก แต่เราก็พยายามทำทุกอย่างในฐานะลูกผู้ชาย ข้าคิดว่าอาชวนจะเติบโตเป็นบุรุษเช่นข้า”

เขาเคยต่อสู้ดิ้นรนกับความยากจนในวัยเยาว์ เพียงเพื่อเลี้ยงดูมารดาที่บัดนี้ได้จากไปแล้ว มารดาที่ไม่ทันได้อยู่ดูความสำเร็จของเขาในวันนี้ ดังนั้นนายท่านฉีต้องการให้โอกาสที่เขาไม่เคยได้รับแก่อาชวนและมารดา

ท่านหมอโอบจนเกือบสำลัก “เอ่อ...นายท่านฉี”

“มีอะไรหรือท่านหมอ”

ท่านหมอทำหน้าที่ลำบากใจ ก่อนบอกด้วยเสียงค่อนข้างเบา “อาชวนเป็นเด็กหญิง”

สอง ปรับปรุงตัว

คืนนั้นอาชวนเป็นไขสูง ใบหน้าของเด็กหญิงแดงก่ำ มารดาต้องใช้
ผ้าชุบน้ำลูบหน้าลูบตัวให้ตลอดเวลา ถึงอย่างนั้นนางก็ต้องทนมองบุตรสาวทำท่า
ทางทรมาน จ้วเหยาชินไม่ได้นอนตลอดทั้งคืน ความรู้สึกผิดกตकिनจิตใจของ
นางไม่รู้จักจบ ลูกตัวเท่านั้นทำไมต้องมาทรมานด้วย

“อาชวนกลับมาหาแม่ อยู่ข้างแม่ไปนะอาชวน”

นางกุมมือบุตรสาวไว้แน่นคล้ายจูดั่งรู้งูกไว้ข้างตัว ใจมารดาเยอม่รักลูก
เพียงแต่นางไม่รู้ว่าจะควรแสดงออกอย่างไร ลูกคือสิ่งที่คอยเตือนใจให้จำความ
เจ็บช้ำ เตือนให้ระลึกถึงผู้เป็นบิดา เตือนให้หวนให้ถึงครอบครัวที่ถูกพายุแห่ง
ชะตากรรมพัดพาชีวิตกระจัดกระจายไป กระทั่งเกือบสูญเสียชีวิตไป จึงตระหนัก
ได้ว่าอาชวนไม่ใช่ตัวแทนของใคร อาชวนเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง มีเลือดเนื้อมีชีวิต
ที่อาจจะล้มหายตายจากนางไปได้เช่นกัน

ในขณะที่นางเอาแต่คิดถึงคนอื่น แต่โลกของอาชวนมีนางเพียงคนเดียว
แม่ที่เป็นภรรยาแต่ทอดทิ้งไม่ได้เพราะอาชวนไม่มีใครอีก เด็กคนนี้มีมองนางเป็นคน
สำคัญที่สุด ขณะเดียวกันนั้นจ้วเหยาชินก็ได้เรียนรู้อะไรมากมาย แต่สิ่งที่กระทบ
ใจที่สุดคือนางเป็นมารดา มารดาที่ควรดูแลให้ความรักแก่บุตร แต่นางไม่ได้ทำ
หน้าที่นั้นเลย อาชวนเติบโตขึ้นมาด้วยตัวเอง ทั้งยังผลักดันตัวเองไปข้างหน้าเพื่อ
มีชีวิต

นางไม่อยากจะรู้ค่าขนาดนั้นอีกแล้ว

ในขณะที่นางกำลังภาวนา อาชวนเองก็กำลังเผชิญกับการเดินทางที่ยาวนาน

...

ในความฝันอาชวนย้อนกลับไปช่วงเวลาที่ยังเด็ก ในเมืองที่เต็มไปด้วยตึกสูง มีรถยนต์แล่นเต็มถนน

ชีชวนเป็นเด็กกำพร้าในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ทุกวันเผื่อว่าจะมีใครมารับตัวเองไปเลี้ยงหรือไม่ แต่รอแล้วรอเล่า จนกระทั่งอายุสิบสองปี เพราะเด็กในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าที่โตเกินไปยากที่จะมีใครรับเลี้ยง ชีชวนเริ่มหมดหวังจึงพยายามเรียนหนังสือให้หนักขึ้น

แต่หลังจากจบชั้นมัธยมต้น สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าก็ไม่อาจเลี้ยงดูเด็กโตได้อีกต่อไป ชีชวนต้องออกจากที่นั่น และเริ่มทำงานพาร์ทไทม์ในร้านสะดวกซื้อ เพื่อส่งตัวเองเรียนในชั้นมัธยมปลาย ก่อนจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ชีชวนในตอนนั้นไม่เลือกงานเช่นกัน ไม่ว่าจะขับรถส่งของ รับจ้างพิมพ์งาน รับแจกใบปลิว หรือแม้แต่พนักงานทำความสะอาดห้องน้ำในสถานบันเทิงตอนกลางคืน

สุดท้ายหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยชีชวนก็ได้ทำงานในบริษัทที่มีชื่อเสียงทุกอย่างไม่เคยง่ายตาย หลังเสร็จจากงานที่บริษัท ชีชวนก็เริ่มต้นเก็บเงินซื้อรถมอเตอร์ไซด์เพื่อรับส่งอาหารแถวบ้านในเวลากลางคืน ไม่นานก็ขยายกิจการออกไปด้วยการชวนคนแถวบ้านมาเข้าร่วม

พออายุสามสิบปีก็ลาออกจากบริษัท อายุสามสิบห้าปีชีชวนก็สร้างบริษัทส่งอาหารของตัวเอง อายุสี่สิบปีกลายเป็นผู้บริหารของบริษัทขนส่งอาหารที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวง ตอนอายุห้าสิบปีก็ซื้อคฤหาสน์หรูและมีเงินในบัญชีนับพันล้านหยวน

ทุกอย่างที่แลงมาคือหยาดเหงื่อแรงงานทั้งหมด สุดท้ายชีชวนก็เริ่มป่วยหนักเพราะทำงานมากเกินไป ร่างกายทรุดโทรมโรยราด้วยสารพัดโรค

ชีชวนไม่เคยมีครอบครัว คนรัก หรือลูกหลาน จำต้องขายบริษัทให้คนอื่น ก่อนจะบริจาคเงินทั้งหมดให้สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าทั่วประเทศ ก่อตั้งกองทุนเพื่อการศึกษาให้เด็กยากจน

ในวัยห้าสิบปีของชีซอนนั้นเจ้าชายแต่เงียบเหงา ยามตายคิดว่าได้ถูปลดปล่อยจากความยากลำบากในชีวิตแล้ว สุดท้ายกลับล้มตาศื้นมาในร่างของเด็กหญิงคนหนึ่งที่มีชื่อว่าชีซอนเหมือนกัน ยากจนเช่นเดียวกัน แต่ต่างกันตรงที่ชีซอนคนนี้ยังมีมารดา มารดาที่แม่เอาแต่เมาสุราก็ยังรักนาง ญาติเพียงคนเดียวในชีวิต เมื่อเติบโตขึ้นชีซอนก็ได้เรียนรู้จากการนอนละเมอของมารดา ว่านางกำลังใช้ชีวิตอยู่ในโลกของละครโทรทัศน์

เมื่อบริษัทเริ่มมั่นคง บางครั้งชีซอนก็ใช้เวลาอนดูละครบ้าง ทั้งละครวัยรุ่นและละครชีวิตรักวังหลังย้อนยุค หนึ่งในนั้นเหมือนจะชื่อว่า *ยวนยางมิพราก* จาก ก็ทำนองเดียวกับละครทั่วไปที่นางเอกเป็นคู่รักในวัยเด็กของท่านอ่อง แต่มีอันต้องพลัดพรากจากกัน เมื่อกลับมาเจอกันอีกครั้งท่านอ่องก็แต่งงานกับสตรีอื่นไปเสียแล้ว

ด้วยความรักมั่นคง ทั้งคู่จึงฟันฝ่าอุปสรรคร่วมกันจนสามารถกำจัดพระชายาเอกตัวร้ายที่คอยกลั่นแกล้งนางเอกได้ ครอบครัวของนางร้ายถูกจับข้อหา รับสินบน โดนริบเงินทองและตำแหน่ง ก่อนถูกเนรเทศออกไปนอกเมืองหลวง แม้ว่าฝ่ายนางร้ายจะมีบุตรสาวคนหนึ่ง แต่ละครก็เล่าอย่างคลุมเครือ ไม่รู้ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกของพระเอกจริงหรือไม่ ภายหลังถูกขับไล่ออกจากตำแหน่งอ่องจึงไม่มีใครคัดค้านอะไร

คิดดูแล้วนางก็รู้จักมารดาคนนั้นมาหลายปี สตรีเช่นนี้ไม่มีวันมีคู่ได้หรอก เพราะทุกลมหายใจเข้าออกมีแต่ท่านอ่องเท่านั้น ตอนดูละครก็ไม่ได้คิดอะไร แต่พอต้องเผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ในชีวิตจริง ก็ต้องบอกว่าเป็นการกระทำที่โหดร้ายจริงๆ ทั้งที่สถานการณ์ยังคลุมเครือว่าเด็กคนนี้เป็นลูกหรือไม่ แต่ก็เลือกที่จะขับไล่ออกมา และนั่นเป็นฉากจบสุดท้ายก่อนที่พระเอกกับนางเอกจะได้ใช้ชีวิตคู่กันอย่างมีความสุข

ในขณะที่ตัวร้ายอย่างจ้าวเหยาชินกับบุตรสาวตัวน้อยเป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่มีใครสนใจ ชีซอนมองดูภาพเหล่านี้เหมือนละครที่ฉายซ้ำไปซ้ำมา คู่หนึ่งนางคล้ายได้ยื่นเสียงที่คุ้นเคยเอ่ยเรียก

“อาซอน อาซอน ตื่นได้แล้วนะอาซอน”

ในที่สุดเด็กน้อยที่นอนชมเพราะพิษไข้มาสองวันก็ลืมตาขึ้น ดวงตาบริเวณนี้เหมือนยังมีสติไม่เต็มที่ใช้เวลาคู่หนึ่งดวงตาก็แจ่มชัดอีกครั้ง เบื้องหน้าคือมารดาของนาง นางร้ายในละคร...จ้าวเหยาซิน แม้ว่าใบหน้าจะไม่เหมือนกับนักแสดงละครพวกนั้น แต่กลับสวยยิ่งกว่า ต้องไม่ลืมว่าจ้าวเหยาซินเคยเป็นหญิงงามลุ่มเมือง ถึงจะพอมจากการไม่ได้กินอาหารที่ดีและติดสุรา แต่ก็ยังคงความงามเอาไว้ได้

“แม่...ท่านแม่” เสียงของชีซวนแหบแห้ง คอของนางเจ็บหลังจากที่ไม่ได้ดื่มน้ำเลย มารดาประคองศีรษะนางขึ้นป้อนน้ำ ก่อนจะมองหญิงตรงหน้าด้วยดวงตาที่อ่อนโยนยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา

มีบางอ้อนนุ่มวางไว้ที่หน้าผากและอึ่งที่ลำคอ ความเครียดค่อยคลายลง “ไข้เจ้าลดแล้ว ต้องให้ท่านหมอมามาตรวจดูอีกครั้ง”

ตอนที่นางจะลุกขึ้น มีอ้อนนุ่มนั้นกลับคว้าแขนเอาไว้ รวากับไม่อยากให้นางจากไป

จ้าวเหยาซินมองบุตรสาวด้วยดวงตาแดงก่ำ น้ำเสียงที่พูดอ่อนโยน “อย่ากลัว แม่ไปเพียงครู่เดียวจะกลับมา”

แม้ว่าจะอยู่ด้วยกันมานาน ชีซวนก็ไม่เคยได้ยินเสียงที่อ่อนโยนเช่นนั้นมาก่อน ควรจะบอกว่าตลอดมานางไม่เคยได้ยินเสียงใครพูดอย่างอ่อนโยนกับนางมาก่อน ความรู้สึกที่อ่อนนุ่มนี้ดีเกินจนกลัวว่าจะฝันไป กลัวว่าเป็นเพียงการหลอกให้ดีใจ แล้วมารดาก็จะหนีหายไป

แต่ความกลัวของชีซวนไม่เป็นความจริง ไม่นานมารดาก็กลับเข้ามาพร้อมชายที่น่าจะเป็นหมอ เขาตรวจอาการและจับชีพจรให้นาง เด็กหญิงฟังไม่ชัดว่าเขาพูดอะไรบ้าง กระทั่งหมอกจากไป มารดาจึงนั่งลง มือที่เคยจับแต่จอกสุราในที่สุดก็สัมผัสที่ศีรษะนางอย่างอ่อนโยน

“หมอบอกว่าเจ้าดีขึ้นแล้ว แต่ต้องพักอีกสักหน่อย”

เด็กหญิงค่อยๆ ฟื้นความทรงจำว่าทำไมนางถึงมานอนอยู่ที่นี้ ดูเหมือนตอนนั้นมีใครบางคนมาช่วยเอาไว้ ความทรงจำของนางราวเลื่อนเกินไปจนนึกไม่ออก แล้วนางก็ค่อยๆ ตระหนักถึงเรื่องอื่น ร่างเล็กมองไปรอบๆ และพบว่าที่นี่ไม่ใช่บ้านอันคุ้นเคย ดวงตากลมโตะตื่นตระหนก ก่อนกระซิบถามมารดาเสียงแผ่ว

“ท่านแม่ เราไม่มีเงินนะ”

คำนั้นทำให้จ้าวเหยาชินชะงัก ไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไร แต่ที่แน่ๆ คือจุกในอก นางเคยเป็นบุตรสาวขุนนาง เป็นพระชายาท่านอ่อง วันนีบุตรสาวป่วย กลับไม่มีกระตังเงินจะให้หมอ พอคิดดูแล้วพวกนางก็ไม่มีเงินจริงๆ เงินที่มีทั้งหมดก็ให้พวกทวงหนี้ไปแล้ว เท่าที่ยังอยู่ที่นี้มีน้ำมีอาหารได้ก็เพราะความเมตตาของคนอื่น แล้วทำไมบุตรสาวของท่านอ่องแห่งแคว้นหนิงแคจะให้หมอรักษาถึงทำไม่ได้ ทำไมบุตรสาวของนางถึงต้องมานั่งกังวลเรื่องเงินมากขนาดนี้ หากเป็นสมัยก่อนนางคง...

จ้าวเหยาชินรู้ว่าตัวเองกำลังเข้าสู่วังวนย่ำคิดถึงเรื่องเก่า พอแล้ว นับจากนี้นางจะไม่คิดถึงเรื่องเก่าอีกแล้ว บุตรสาวขุนนางอะไร พระชายาอ่องอะไร มีก็เพียงจ้าวเหยาชินคนยากจนกับบุตรสาวจ้าวชีชวนเท่านั้น มีเพียงพวกนางสองคน แม่ลูกที่ต้องดูแลประคับประคองกันเท่านั้น

“นายท่านฉีจ่ายให้ทั้งหมดแล้ว”

“นายท่านฉี...” ชีชวนทวนคำ

ในใจเริ่มนึกถึงภรรยาที่ช่วยนางเอาไว้ ที่แท้ก็เป็นนายท่านฉี ฉีตงไต่แห่งโรงพนันนั่นเอง แม้จะเคยพบเพียงไม่กี่ครั้ง ทว่านางก็ประทับใจชายคนนั้น แม้จะเป็นเจ้าของโรงพนันแต่ก็ไม่ได้ชั่วร้ายอย่างพวกนักเลง ฉีตงไต่กลับมีภาพลักษณ์แบบมาเฟียในโลกเก่า ทรงอำนาจแต่ชื่อตรง โรงพนันของเขาจะไม่มีการคดโกงลูกค้าย แม่แต่นางที่เข้าไปหาผลประโยชน์หวังซื้อของให้คนข้างใน เขาก็ไม่ได้เอ่ยปากห้ามอะไร ไม่มีการเก็บค่าที่ค่าส่วยด้วยซ้ำ นั่นคือคนในแบบที่ชีชวนนับถือมาตั้งแต่ชีวิตก่อน

“ต้องขอบคุณนายท่านฉี”

“แน่นอนท่านแม่ ข้าจะทำงานชดใช้ให้เขาเอง” เด็กหญิงกล่าวอย่างมั่นใจ

จ้าวเหยาชินถอนหายใจ สุดท่ายสิ่งที่บุตรสาวคิดก็มีแต่การทำงาน “เจ้าไม่เห็น้อยบ้างหรือที่ต้องทำงานทุกวัน วิ่งไปโน่นมานี่แต่งตัวเป็นเด็กชาย เพียงเพื่อใช้เงินที่หามาอย่างยากลำบากกับค่าสุราของแม่” มองดูร่างกายที่ผ่ายผอม หากนางไม่ดื่มสุรา ลูกก็จะมีเงินซื้ออาหารเพิ่มขึ้นอีกเยอะใช้ไหม “เจ้าลำบากมากถึงเพียงนี้ทำไมไม่ตำหนิแม่ ทำไมเจ้ายังซื้อสุรามาให้แม่ ทำไมเจ้ายังไม่ทิ้งแม่ที่ไร้

ประโยชน์คนนี่ไป”

คนที่นอนป่วยยื้มกวาง มือน้อยกุมมือมารดาไว้ “สำหรับข้าแล้ว การที่ข้ามีท่านแม่เป็นเรื่องโชคดีที่สุด ถึงท่านไม่ค่อยกอดข้าหรือทำดีกับข้า แต่ข้าก็รู้ว่าท่านรักข้า แล้วข้าก็รู้ว่าท่านมีบางเรื่องที่เจ็บปวด บางเรื่องที่ท่านจะลืมได้ยามดื่มสุรา ไม่มีใครบอกได้หรือว่าอะไรที่่ที่สุดหรือแย่ที่สุด จนกว่าเราจะเจอด้วยตัวเอง”

“ความลำบากมันทำให้เจ้าเป็นผู้ใหญ่ไวเกินไป” วยี่ที่ควรได้วิ่งเล่นอย่างสนุกสนาน วยี่ที่ควรได้พบเจอเรื่องดี ๆ ในชีวิต สุดท้ายลูกของนางก็ถูกความลำบากบังคับให้ต้องเติบโตเร็วเกินไป

“ความลำบากมันทำให้ข้าโตเร็วกว่าเด็กคนอื่น มันอาจจะเป็นข้อดีก็ได้นะท่านแม่” ชีชวนตอบเสียงดังฟังชัด

จ้าวเหยาชินพยักหน้า อย่างน้อยบุตรสาวก็เป็นคนมองโลกในแง่ดีท่ามกลางวิกฤติของชีวิตและความยากลำบากแสนเข็ญบุตรสาวของนางยังมองหาข้อดีได้ นางควรรู้อีก่อนหน้านี้อ่าตนได้รับพรให้มีบุตรสาวที่เฉลียวฉลาดมากขนาดนี้

“นางพูดถูก ความยากลำบากทำให้คนเราแข็งแรงมากขึ้น” เสียงทุ้มดังมาจากเบื้องหลัง

ฉีตงไหยินฟังสองแม่ลูกมาลึกลับแล้ว ความประทับใจที่เขามีต่อเด็กหญิงนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนหน้านี้อาเขาประทับใจในความพยายาม แต่พอรู้ว่านางเป็นเด็กหญิง เขาก็ยกย่องในหัวใจที่กล้าหาญของนางเช่นกัน เด็กคนนี้จะเป็แม่ลีดพันธุ้ที่ดีใในอนาคตแน่นอน

ฉีตงไหยินมาเยี่ยมเพียงชั่วครู่ก็จะจากไป แต่จ้าวเหยาชินตามมาด้านหลัง เหมือนว่ามีเรื่องบางอย่างจะพูดกับเขา ชายหนุ่มจึงหยุดเพื่อรอให้นางตามมาทันหญิงสาวชะงัก ใบหน้าที่ชูปตอบของนางเผยรอยหนักใจ แม้ว่านางจะเป็นมารดาที่ไม่ได้เรื่องมาก่อน เขาก็หวังว่านางจะปรับปรุงตัวได้ ในที่สุดสตรีคนนั้นก็ก้มศีรษะให้เขา

“นายท่านฉี ข้าน้อยอยากทำงานเจ้าคะ ท่านมีงานให้ข้าน้อยทำหรือไม่

เจ้าคะ”

มุมปากของนายท่านเฉยๆขึ้นเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม “ท่านทำอะไรเป็นบ้าง”
จ้าวเหยาซินเอ่ยถึงเรื่องที่นางคิดว่าทำได้ “ดีดีพิน วาดภาพ ท่องบทกวี
เขียนอักษร ร่ายรำ แล้วก็ปักผ้าเจ้าคะ” ทุกอย่างที่ทำได้อ้วนเป็นศิลปะของ
สตรีทั้งสิ้น เมื่อพูดออกไปแล้วจ้าวเหยาซินเองก็รับรู้ได้เช่นกันว่าความสามารถ
ทั้งหมดของนางค่อนข้างไร้ประโยชน์

“ถ้าเจ้าเขียนอักษรได้ เจ้าควรอ่านออก ถ้าเจ้าอ่านออกแล้วคำนวณได้
หรือไม่”

คนถูกถามตอบอย่างรวดเร็ว “พอได้เจ้าคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วขอกระดาศกับพู่กันมาจากหม้อ เมื่อได้รับมาแล้ว
เขาก็เขียนอะไรบางอย่างลงไป ทั้งหมดคือจำนวนของสินค้า รายรับรายจ่าย
บางส่วนของโรงพนัน เขายื่นให้อีกฝ่ายลองคำนวณดู หากนางทำได้ก็พอจะให้งาน
ผู้ช่วยได้บ้าง

แต่สิ่งที่เขาไม่คิดเลยก็คือจ้าวเหยาซินรับกระดาศไปดูเพียงครู่เดียว ก็
เขียนคำตอบออกมาทันที ความเร็วนี้เกรงว่าแม้แต่คนที่คอยดูแลบัญชีของโรง
พนันก็ไม่สามารถทำได้ แต่คนทำกลับทำทำเหมือนว่าสิ่งนี้ไม่ได้พิเศษอะไร เพราะ
ต้องการทดสอบ ชายหนุ่มจึงเขียนในกระดาศเพิ่ม ความเร็วนอกจากจะไม่ลดลง
แล้ว ยังดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นด้วย

“ข้าน้อยทำถูกหรือไม่เจ้าคะ”

คนถูกถามไม่รู้ว่าจะตอบอะไร แม้ว่าเขาจะเขียนโจทย์ แต่นางก็ทำได้เร็ว
เกินกว่าที่เขาจะคิดตามได้ทันว่าถูกต้องหรือไม่ ดังนั้นเพื่อไม่ให้เสียหน้า จึงไม่ได้
ตอบคำถามนั้น แต่เลือกที่จะพูดอีกอย่างแทน

“ไปเป็นผู้ช่วยของข้าก่อนแล้วกัน” ยังมีอีกมากที่เขาอยากทดสอบนาง
บางทีก็เป็นความอยากรู้อยากเห็นว่าความสามารถนี้จะไปได้ถึงขนาดไหน

จ้าวเหยาซินไม่เคยทำงาน นางไม่รู้่ววิธีการคำนวณของตัวเองเร็วหรือไม่
นางรู้แค่ต้องทำงานหาเงินให้มากขึ้นเพื่อมาเลี้ยงดูบุตรสาวของตน งานชิ้นแรก
ไม่ว่าจะมากจะน้อยก็ต้องรับเอาไว้ก่อน ยิ่งช่วงนี้บุตรสาวคงไม่สามารถทำอะไร
ได้นอกจากนอนพัก นางคงพึ่งพาคนอื่นไปตลอดชีวิตไม่ได้เช่นกัน เพื่อการนั้น

ต้องหางานหาเงิน

“ขอบคุณนายท่านนี่มากเจ้าคะ”

ฉິตงให้รู้สึกว่ภาพลักษณ์ที่สูงส่งนั้นถูกเจือจางด้วยท่าทีนบถและให้ความเคารพผู้อื่น เขาหวังว่านางจะดีขึ้นจริงๆ เพราะเด็กคนนั้นน่าสงสารเกินไป “พรุ่งนี้ท่านหาทางไปที่โรงพนัน บอกคนข้างล่างว่ามาพบข้า แล้วข้าจะบอกเองว่าท่านควรทำอะไร”

“เจ้าคะ” นางตอบรับเต็มเสียง ก้มศีรษะส่งเขาแล้วกลับเข้าไปด้านในเพื่อบอกข่าวดีแก่บุตรสาว

จ้าวซีชวนเพิ่งกินข้าวต้มที่ผู้ช่วยของท่านหมอบเอามาให้ มองสีหน้าที่ตื่นเต้นสดใสนของนางแม่ นางก็คิดว่าบางทีอาจจะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้น นานแค่วันแล้วที่นางไม่เห็นรอยยิ้มของท่านแม่ นานแค่วันแล้วที่นางไม่เห็นท่านแม่มีความสุข เด็กน้อยพลอยยิ้มตามไปด้วย

“มีเรื่องดีหรือเจ้าคะ”

“พรุ่งนี้แม่จะเริ่มทำงานเป็นผู้ช่วยของนายท่านนี่ ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกังวลเรื่องเงิน พักผ่อนให้หายดี” เมื่อพูดประโยคเหล่านี้ออกไป หัวใจของจ้าวเหยาซินก็รับรู้ได้ถึงความภาคภูมิใจ นี่สมควรเป็นหน้าที่ของมารดาที่กระทำต่อบุตร แม่ต้องเป็นคนดูแลลูก

วันรุ่งขึ้นจ้าวเหยาซินเดินทางไปที่โรงพนัน นางมีเสื้อผ้าที่ยังมีสภาพดี อยู่บ้างนิดหน่อย ดูเหมือนเจ้าของโรงพนันจะบอกลูกจ้างเอาไว้แล้ว ทันทที่นางบอกชื่อเสียงเรียงนาม ฝ่ายนั้นก็พาขึ้นไปพบฉິตงให้ที่ชั้นสองทันที

ในห้องนั้นฉິตงให้หนึ่งอยู่ด้านหลังโต๊ะ เขาเงยหน้ามองผู้มาใหม่ โบกมือไล่ลูกจ้างออกไป ด้านข้างยังมีบุรุษอีกคน เมื่อตัดสินใจจะละทิ้งตัวตนเก่า จ้าวเหยาซินจึงทำตัวนอบน้อมมากขึ้น

“ข้าน้อยมาพบตามคำสั่งเจ้าคะ”

ฉິตงให้หันไปมองคนที่อยู่ด้านข้างแล้วออกคำสั่ง “เอาสมุดบัญชีให้นางลองทำดู”

“ขอรับนายท่าน”

ผู้ช่วยเงยหน้ามอง เขาผายมือไปที่โต๊ะอีกตัว “นั่งที่นี้”

เขาพานางมานั่งแล้ววางสมุดบัญชี แทนฝนหมึก และพู่กันให้ หญิงสาวนั่งตามคำสั่ง สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วเริ่มจับแทนฝนหมึก แม้แต่ท่าทางนั้นก็ดูออกได้อย่างชัดเจนว่าผ่านการฝึกฝนมาเช่นกัน ฉีตงไต่เลื้อยมอง เขาอยากรู้ว่าเมื่อต้องเผชิญกับตัวเลขจำนวนมาก ความเร็วของนางจะยังเร็วอยู่หรือไม่

จ้าวเหยาซินเริ่มจับพู่กันก่อนเปิดสมุดบัญชี กวาดตามองรอบหนึ่งแล้วค่อยเขียนการคำนวณของนางใส่ในกระดาษอีกแผ่น ความเร็วของนางมีแต่จะเพิ่มขึ้น คราวนี้ชายหนุ่มที่ตอนแรกไม่เข้าใจว่าทำไมนายท่านถึงรับสตรีคนนี้เข้ามาช่วยงานก็เริ่มเข้าใจ แม้แต่เขาเองที่ทำงานเป็นผู้ช่วยนายท่านในโรงพนันมาหลายปียังคำนวณไม่เร็วขนาดนี้

“เป็นอย่างไร” เขาระชิบถามผู้ช่วย

ฝ่ายนั้นเอียงตัวก้มลงกระชิบด้วยเสียงเบาเช่นเดียวกัน “เร็วมากขอรับ แต่ต้องรอตรวจสอบความถูกต้องด้วย บางที่อาจจะผิดแค่ความเร็วยังเดียว”

“แล้วถ้าทั้งเร็วและถูกต้องล่ะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็มีค่าควรให้นายท่านช่วยเหลือขอรับ”

ฉีตงไต่ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย แต่หลังจากที่นางทำงานไปได้สักพัก เขาก็เห็นว่าฝ่ายนั้นหยุดเขียน ถ้าสังเกตให้ดีไม่ใช่เพราะว่าคิดไม่ออก แต่เป็นเพราะว่ามือที่กำลังจับพู่กันนั้นมีอาการสั่น ชายหนุ่มรู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น เขาสั่งผู้ช่วยให้ออกไปเอาของมาให้ ครู่เดียวก็มีจานผลไม้วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าจ้าวเหยาซิน

เจ้าของโรงพนันเอ่ย “ผลไม้รสเปรี้ยวลดอาการอยากสุราได้ ถ้าเจ้าอยากจะปรับปรุงตัวจริงๆ ก็ต้องอดทน”

หญิงสาวกำมือที่กำลังสั่นไว้แน่น นางสัญญาทั้งกับตัวเองและลูกว่าจะดูแลอาชวน ดั่งนั้นจะมายอมแพ้แค่เพราะอาการอยากสุราเช่นนี้ไม่ได้ มีอวางพู่กันลงก่อนหยิบผลไม้สีแดงเข้าปาก รสชาติเปรี้ยวอมหวานกระจายไปทั่ว สักพักหนึ่งอาการอยากสุราที่ว่าก็คลายลง จึงกลับมาทำงานของตนต่อ

ความพยายามเล็กน้อยนี้ทำให้นายท่านฉีประทับใจ

ไม่นานนักงานที่มอบหมายให้ทำก็เสร็จสิ้น ผู้ช่วยรับเอามาตรวจ อันที่จริงบัญชีที่นางทำเป็นของที่เขาทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่มีใครกล้าเอาของใหม่ให้

คนใหม่ทำตั้งแต่แรก อีกทั้งยังมีคู่แข่งเปรียบเทียบเพื่อความเร็วในการตรวจทาน หลังจากเทียบของเก่าและของที่นางเพิ่งส่งให้ ผู้ช่วยก็ยอมรับอย่างช่วยไม่ได้

“ทั้งหมดถูกต้องขอรับ”

คนที่กำลังรอฟังถอนหายใจด้วยความโล่งอก นางกลัวว่าถ้าทำผิดพลาด ก็จะมีสูญเสียงานนี้ไปด้วย ความสามารถของนางมีน้อยนัก ให้ไปทำงานอย่างอื่น ทำคงกลายเป็นเรื่องยาก เมื่อเห็นว่าผู้ช่วยแสดงท่าทีพอใจ นางก็รู้ว่าสามารถรักษางานนี้เอาไว้ได้

เจ้าของโรงพนันพยักหน้ารับรู้ เขาล้วงมือเข้าไปในลิ้นชัก หยิบเงินจำนวนหนึ่งออกมา

“ค่าจ้างสำหรับวันแรก พรุ่งนี้มาแต่เช้า เจ้าจะได้เริ่มงานจริงๆ”

จ้าวเหยาชินรับเงินนั้นมาด้วยมือที่สั่นเทา แม้ว่าจำนวนของมันจะน้อยมากจนไม่สามารถซื้อได้กระทั่งรองเท้าข้างหนึ่งของนาง แต่นี่คือเงินก้อนแรกที่ทำมาด้วยตัวเอง ความภาคภูมิใจย่อมแตกต่างกันอย่างยิ่ง หญิงสาวก้มศีรษะให้เขามากกว่าเดิม ไม่สำคัญอีกแล้วว่านางเคยเป็นใคร เวลานี้นางคือแม่ที่ต้องเลี้ยงดูบุตรสาว

“ขอบคุณนายท่านเจ้าค่ะ ข้าน้อยจะตั้งใจทำงาน”

สาม ธุรกิจของชีวิต

จ้าวซีชว่นย้ายกลับมาพักที่บ้านหลังเดิมแล้ว โชคดีที่นายท่านฉีให้คนมา ซ่อมประตูให้ แม่แต่รอยร้าวที่ทำให้ลมหนาวผ่านเข้ามาตอนกลางคืนก็ถูกอุดไว้ อย่างดี อาชว่นดีขึ้นมา แต่มารดายังไม่ให้ออกไปทำงานข้างนอก ทุกวันนี้ จ้าวเหยาซินไปทำงานตอนเช้า ซื้ออาหารให้บุตรสาวกินในตอนกลางวัน กลับมาอีกครั้งก็จวนค่ำ แม้ว่าใบหน้าทั้งดงามจะอ่อนล้า แต่กลับดูสดใสและมีชีวิตชีวา อาชว่นดีใจที่เห็นมารดาดีขึ้นเช่นนี้

ระหว่างกลางวันอาชว่นเริ่มทำความสะอาดรอบบ้าน หวังว่าจะปรับปรุง ความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น ลานที่เคยเต็มไปด้วยเศษใบไม้แห้งถูกทำความสะอาดจน บ้านที่เก่าทรมนั้นดูน่าอยู่ขึ้นหลายเท่า ต้นไม้ที่เคยเหี่ยวเฉาได้รับการดูแลอย่าง ดี เด็กหญิงยืนมองด้วยความภาคภูมิใจ

ที่ไม้ไผ่โตงงามใหญ่โตเท่าเหตุผลในชีวิตก่อน มันอาจจะโหมกว่า สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าด้วยซ้ำ แต่ถ้าเทียบกับห้องเช่าที่ต้องเช่าร่วมกับคนอื่น นี้น่าถือว่าดีกว่ามาก

“อาชว่น” เสียงเรียกของมารดาดังมาจากหน้าบ้าน ก่อนร่างนั้นจะก้าวพ้น ประตูขนาดเล็กเข้ามา ในมือถือห่อกระดาษที่บรรจุชลาเปาเนื้อร้อนๆ สองลูก ยังมีตะกร้าที่บรรจุผักอยู่ด้านใน

จ้าวซีชว่นเคยคิดจะปลุกผักเหมือนกัน เพราะที่บ้านมีลานดินขนาดเล็ก

อยู่ด้านหลัง แต่การทำงานที่ยุ่งเกินไปจึงไม่มีใครดูแล ตอนนี้น้าแม่ทำงานแล้ว นายท่านฉีใช้หนี้ให้ นางรู้สึกท้อใจไม่จำเป็นต้องทำงานหนักมากอีกต่อไป ควรใช้เวลาสำหรับการปลูกผักที่พวกเราสามารถประหยัดเงินค่าอาหารลงได้อีก

“ท่านแม่” เด็กหญิงร้องเรียกมารดา แล้วเดินไปรื้อรับตะกร้ามาถือไว้

“เจ้ารอสักครู่ แม่จะเอาผักไปต้มน้ำแกงให้”

จ้าวเหยาซินไม่ได้รอให้ลูกพูดอะไร หลังจากเข้ามาในบ้านก็วางกระดาดห่อซาลาเปาเอาไว้ แล้วถือตะกร้าเข้าไปในครัว ต้มน้ำร้อน ใส่ผัก ใส่เกลือ และหั่นเนื้อแห้งที่ซื้อมาเมื่อวันก่อนลงไปนิดหน่อย แค่นี้ไม่นานกลิ่นน้ำแกงก็โชยออกมาพร้อมซามที่ถือไว้ในมือ

แม้ว่าจะเติบโตขึ้นมาในครอบครัวขุนนางชั้นสูง และแต่งงานเป็นพระชายา ตำแหน่งอ่อง แต่จ้าวเหยาซินก็เรียนรู้การทำงานบ้าน โดยเฉพาะการทำอาหารเพื่อเอาใจสามี นำเสียดายที่เขาไม่เคยกินอาหารฝีมือนางเลย ดังนั้นในตอนนี้ได้เวลารื้อฟื้นความสามารถพวกนั้นเพื่อทำอาหารให้บุตรสาวแล้ว นางอยากให้บุตรสาวมีแก้มกลมเหมือนกับลูกบ้านอื่น แต่ต้องไม่อ้วนเกินไป ไม่อย่างนั้นจะไม่งาม

จ้าวซีชวนยิ้มกว้าง ไม่ว่าอะไรนางก็กินได้อย่างอร่อยเสมอ วันนี้ได้ซดน้ำแกงฝีมือท่านแม่ย่อมเลิศรสกว่าอาหารในร้านขายอาหาร แล้วอาหารฝีมือท่านแม่ก็ยอดเยี่ยมจริงๆ แม้จะมีเพียงผักและเนื้อแห้งก็ทำให้รู้สึกได้ถึงความกลมกล่อม กลิ่นหอมของเนื้อ ความเค็มและความหวานจากผักทั้งหมดเข้ากันได้ อย่างลงตัว นี่ต้องเป็นน้ำแกงผักที่อร่อยที่สุดแน่นอน

“นี่เป็นน้ำแกงที่อร่อยที่สุดเลยท่านแม่” ใบหน้าค่อนข้างผอมเอยีขึ้นอย่างภาคภูมิใจ มารดารู้ว่าบุตรสาวยกย่องตัวเองเกินไปแต่ก็ดีใจ จึงพยักหน้ารับ

“เจ้ารีบซด เสร็จแล้วก็พักผ่อน แม่จะกลับไปทำงาน”

ก่อนหน้านี้เป็นอาชวนที่ต้องกลับมาในช่วงกลางวันเพื่อหาอาหารให้มารดา ตอนนี้น้ากลับเป็นจ้าวเหยาซินที่ขอลาช่วงเวลากลางวันสั้นๆ เพื่อเดินทางกลับมาหาอาหารให้บุตรสาวของนางกินแทน หลังจากนั้นต้องรีบกลับไปทำงานที่เหลือ

หลังจากที่ทำงานมาหลายวัน ในที่สุดนายท่านฉีและผู้ช่วยของเขาก็ไว้ใจนางมากพอที่จะให้ทำงานสำคัญ การเตรียมดูรายงานจัดซื้อและรายจ่ายจำนวนหนึ่ง เนื่องจากมีคนเข้าออกโรงพนันทุกวันจึงมีเงินไหลเวียนจำนวนมาก จ้าว-

เหยาซินได้เงินรายวันเพิ่มขึ้นอีกครั้ง สองแม่ลูกไม่จำเป็นต้องซื้อบะหมี่เพียงสามเดียวเพื่อแบ่งกันกินอีกต่อไป

“ข้าจะซื้อฟังก่านแม่” อาซวนรับปากเสียงดัง

มารดาขี้มรับก่อนจะกินซาลาเปา ตักน้ำแกงใส่ในถ้วยวางไว้บนโต๊ะแล้ว ถู้ออกไปอย่างระมัดระวัง มีเงินเล็กน้อยที่ท่านแม่ทิ้งเอาไว้ อาซวนวางแผนว่าจะออกไปหาซื้อเมล็ดพันธุ์ผักมาปลูกที่สวนด้านหลัง อีกวันหรือสองวันนางจะต้องกลับไปทำงานแล้ว ถ้าไม่รีบทำตอนนี้ก็ไม่มีเวลาอีก

เด็กหญิงแต่งตัวเหมือนเด็กชายอีกครั้ง มันกลายเป็นความเคยชินเมื่อจะออกไปข้างนอก อีกทั้งเสื้อผ้าของเด็กชายก็มีราคาถูกลงกว่าเด็กหญิงมาก นางไม่ได้สนใจความงาม แต่ให้ความสำคัญแก่การใช้งานมากกว่า

จ้าวเหยาซินเดินออกจากบ้านตรงไปที่โรงพนักอย่างระมัดระวัง เวลา

หลายคนในโรงพนักนี้รู้ว่านี่คือผู้ช่วยคนใหม่ของนายท่านนี้ หลายคนมองด้วยความสนใจ เพราะก่อนหน้านี้นายท่านนี้มีผู้ช่วยเป็นบุรุษมาโดยตลอด และคนที่ทำงานอยู่ด้วยในตอนนั้นก็ทำงานมาหลายปีแล้ว ไม่เคยรับผู้ช่วยคนใหม่อีกเลย

อยู่ดีๆ ก็มีผู้ช่วยคนใหม่โผล่มา และยังเป็นหญิงงามอีกด้วย ไม่แปลกเลยที่หลายคนจะเริ่มคาดเดาตัวตนของนางในทางที่ไม่ค่อยจะดี แต่นั่นก็ทำให้บุรุษส่วนใหญ่ไม่กล้ายุ่งกับจ้าวเหยาซิน นางมาทำงานและกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย

“นายท่านฉี” ผู้ที่ก้าวเข้ามาเอ่ยทัก เวลาที่ผู้ช่วยหญิงไม่ได้อยู่ในห้องทำงาน เขาอาจจะไปตรวจดูความเรียบร้อยที่ส่วนอื่น

ฉีตั้งใจเฝ้าหน้าขึ้นจากงานของเขา มองสตรีที่เพิ่งก้าวเข้ามาในห้อง หลังจากที่ทำงานด้วยกันมาระยะหนึ่ง เขาก็ค้นพบว่านางปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นได้จริงๆ อาการอยากสุรายังไม่หายไป แต่สามารถควบคุมตัวเองได้ในระดับที่น่าพอใจ การทำงานก็ดีเหมือนกัน สิ่งหนึ่งที่เขาค้นพบคือจ้าวเหยาซินไม่รู้วาทักษะการคำนวณของนางอยู่ในระดับไหน นี่คงเป็นสตรีในห้องหอที่ไม่เคยนำความสามารถที่แท้จริงออกมาใช้ และไม่มีใครเคยบอกนางมาก่อน

หญิงสาวไม่รู้ว่่าเจ้านายคิดอะไร นางเพียงต้องการแสดงความกตัญญูต่อ

เจ้านาย แม้มันจะเล็กน้อยและน่าอัปอายก็ตาม ถ้วยน้ำแกงถูกยกออกมาจาก ตะกร้า วางลงบนโต๊ะอย่างเบามือ

“ข้าน้อยทำน้ำแกงมาเจ้าคะ มันอาจไม่ดีมาก แต่ข้าน้อยรับรองว่ามันจะไม่แย่นะนอน นายท่านสดรองท้องก่อนนะเจ้าคะ”

ผู้ฟังมองน้ำแกงที่อยู่ในถ้วยนั้น อาจเป็นเพราะกลัวว่ามันจะหกระหว่างทาง นางจึงใช้ถ้วยใหญ่แต่ว่าปริมาณนั้นมิได้อยู่ไม่ถึงสามในสี่ของถ้วย มีฝักลอยอยู่ มีเนื้อชิ้นเล็กๆ แต่กลิ่นที่โชยออกมาค่อนข้างหอม และน่าดึงดูดใจจริงๆ เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่ไม่มีใครริเริ่มให้อะไรที่เรียบง่ายแบบนี้

จ้าวเหยาชินไม่ได้อยู่เพื่อรอดูว่าเขาจะกินมันหรือไม่ นางเคยชินกับการที่ทำอาหารแล้วไม่มีใครกินมานาน แม้ตอนนี้ นายท่านนี้จะไม่ยอมรับมัน นางก็ไม่วู้สึกอะไรเลย หญิงสาวกลับไปโต๊ะทำงานของตนอย่างรวดเร็ว งานในโรงพั้นนั้นมีมากเสียจนนางไม่วู้อีก่อนหน้านี้ผู้ช่วยแจ้งกับนายท่านดีทำงานพวกนี้ได้อย่างไรเพียงสองคน

ตามปกติจึงตั้งใจจะไม่กินอาหารมื้อกลางวัน จ้าวเหยาชินคงสังเกตเรื่องนี้เช่นกัน นางถึงเริ่มให้น้ำแกงที่เบาและไม่หนักท้องแก่เขา เมื่อคนให้มาแล้วก็ควรรับน้ำให้มันเอาไว้ ชายหนุ่มจับถ้วยที่ยังอุ่น ใช้ช้อนตักขึ้นชิมเล็กน้อย หากรสชาติไม่ถูกปากก็คงเลิกชด เพียงแค่ได้ลิ้มรสครั้งแรก ความหวานของผักและความหอมของเนื้อก็กระจายไปทั่วปาก ตามด้วยรสเค็มเล็กน้อย รสชาตินี้ค่อนข้างถูกกับความชอบของเขา ไม่จัดจ้าน สะอาด แต่ก็รับรู้ได้ถึงวัตถุดิบที่ดี

รสชาตินี้ทำให้แจ้งคุณที่กลับเข้ามาในห้องทำงานประหลาดใจ นายท่านดีที่ไม่ชอบกินอาหารมื้อกลางวันถือถ้วยใบหนึ่ง ใช้ช้อนตักน้ำแกงจนกระทั่งถึงหยดสุดท้าย เขาเหลือบไปมองจ้าวเหยาชินที่เงยหน้ามองเจ้านายด้วยรอยยิ้ม แล้วก้มหน้าทำงานของตนต่อไป

ผู้ช่วยแจ้งไม่ได้พูดอะไร เขาแค่เดินไปรินน้ำชามาให้เจ้านาย

เมื่อเห็นถ้วยน้ำชาอยู่ตรงหน้า จึงตั้งใจได้สติและพบว่าเขาชดน้ำแกงนั้นหมดแล้ว ใบหน้าเขม่วู้สึกร้อนขึ้นเล็กน้อย โชคร้ายที่แจ้งคุณได้เห็นฉากที่น่าอัปอายนี้ และโชคดีที่แจ้งคุณไม่ใช่คนปากมาก เขาแสร้งวางถ้วยลงอย่างสง่างาม รับถ้วยน้ำชามาและทำตามปกติ

จ้าวเหยาซินไม่ได้สนใจเขามากนัก ชายหนุ่มแค้มหน้าลงทำงาน แต่เขาก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าน้ำแกงนี้ดีจริงๆ มันทำให้ท้องอุ่น รู้สึกว่ารสชาติติดอยู่ในปาก ความหอมฉุยอยู่ในจมูก แม้ไม่ใช่อาหารที่เลิศรส แต่มันก็ทำให้คนได้ชดรู้สึที่ดีจริงๆ

“ให้ข้าส่งคนเอาอาหารขึ้นมาให้ตีหรือไม่ขอรับ” เนิงคุนเอ่ยถามเจ้านายด้วยเสียงค่อนข้างเบา

“ไม่ต้อง ข้าไม่ได้หิว”

ผู้ช่วยเนิงยังคงสืหน้าเรียบเฉยของเขาเอาไว้ พักหน้ารับคล้ายจะเข้าใจ “เรียกว่าอิ่มแล้วดีกว่าขอรับ” เขาเหลือบมองถ้วยที่วางเปล่านั้นแล้วกลับไปทำงานของตัวเอง

เมื่อได้จ้าวเหยาซินมาช่วย งานที่เคยกองอยู่เต็มโต๊ะก็หายไปเกือบครึ่ง เขาตรวจรับเงินที่ได้จากการพนันซึ่งมีจำนวนค่อนข้างมากและมีรายละเอียดดูน่าวยศับซ้อน ส่วนผู้มาใหม่ตรวจดูรายละเอียดเกี่ยวกับรายจ่ายอื่นในโรงพนันซึ่งซับซ้อนน้อยกว่า พอมีเวลาให้หายใจมากขึ้น และจ้าวเหยาซินก็ทำงานได้ดีไม่มีข้อบกพร่องอะไร

เมื่อใกล้เลิกงานหญิงสาวก็ลุกขึ้นมาเก็บถ้วยใส่ตะกร้ากลับบ้าน เมื่อเห็นว่าน้ำแกงในถ้วยถูกชตจนเกลี้ยง นางก็ยิ้มอย่างพึงใจ

“รสชาติพอใช้ได้หรือไม่เจ้าคะ”

“ก็พอได้” ฉีตงให้ตอบไม่เต็มเสียงนัก

แต่จ้าวเหยาซินรู้ว่าเขาพอใจ “ครั้งหน้าถ้ามีโอกาสข้าน่าจะจะทำสิ่งที่ดีกว่านี้ให้นะเจ้าคะ”

นี่คือผู้มีพระคุณของนางกับลูก ถ้าทำอะไรเพื่อตอบแทนเขาได้ นางก็จะทำด้วยความเต็มใจ หญิงสาวมองเขาด้วยความซาบซึ้งใจก่อนจะก้มศีรษะ รับเงินประจำวันแล้วกลับบ้าน ตามปกติคนอื่นจะได้รับเงินเป็นรายเดือน แต่ปัญหาของนางก็คือไม่มีเงินติดตัวเลย ดังนั้นการจ่ายเงินในเดือนแรกจะเป็นการจ่ายรายวัน เมื่อถึงเดือนต่อไปจ้าวเหยาซินจะได้รับเงินเดือนพร้อมคนอื่น เขาไม่เพียงให้งานแต่ยังรู้ถึงความต้องการในชีวิตด้วย ชีวิตนี้ไม่เคยมีคนอื่นที่ดีต่อนางมากขนาดนี้มาก่อน

บุญคุณนี้นางจะเก็บเอาไว้ในใจ

เมื่อจ้าวเหยาชินกลับบ้านก็หาจ้าวซีชว่นไม่พบ แต่ได้ยินเสียงคล้ายใคร ทำอะไรอยู่หลังบ้าน พอออกไปดูก็เห็นบุตรสาวที่แต่งตัวเหมือนเด็กชายถือเสียม เล่มเล็กขุดดินปลูกอะไรสักอย่างในที่ดินรกร้างหลังบ้าน หญ้าถูกถางออกไปหมดแล้ว มีหลุมเล็กๆ เรียงรายอยู่มากมาย

“ทำอะไร” แม้จะพอเอาได้ แต่นางก็อยากได้ยินลูกตอบว่ากำลังทำอะไร

ใบหน้าที่มอมแมมเหมือนลูกแมวเงยขึ้นมอง นึกรอยยิ้มกว้าง จ้าวซีชว่น ลูกขึ้นเช็ดมือกับเสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยคราบดิน ในที่สุดมารดาก็ทนไม่ไหว หยิบผ้าออกมาชุบน้ำในอ่างดินขนาดใหญ่ที่ใช้รองน้ำฝนแล้วเช็ดใบหน้าที่มอมแมมนั้น จนในที่สุดผิวขาวละเอียดยิ้มๆ ก็ปรากฏแก่สายตา นางยิ้มอย่างพึงพอใจ

“ข้าจะปลูกผักเจ้าค่ะ แถ่นี้จะลงเมล็ดผักกาด” มือเล็กๆ ขึ้นไปที่แถวที่ขีดกับบ้าน จากนั้นก็ชี้แถวถัดออกไป “ตรงนั้นจะลงพวกหัวไชเท้า แล้วข้าก็จะตั้งเสาปลูกถั่วฝักยาวด้วย แบบนี้เราจะมิผักกินโดยไม่ต้องเสียเงินซื้อเลย”

เจ้าตัวพุดอย่างภาคภูมิใจ ในโลกที่จากมาก็อยากจะทำแบบนี้ แต่เพราะว่าห้องเช่าของนางเล็ก แคบ และไม่มีที่ดินเลย ดังนั้นสิ่งนี้จึงกลายเป็นความฝันเล็กๆ จนกระทั่งมีคุณหาสนของตัวเอง ในอาณาเขตขนาดใหญ่ นางสร้างโรงเรือนเพื่อปลูกผักไว้กินเองในคุณหาสน คนสวนที่จ้างมาเป็นคนเก่ง เขาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการปลูกผักพวกนี้เอาไว้หลายอย่าง นางค่อนข้างมั่นใจว่าจะปลูกมันได้ดี

“เราไม่ได้ยากจนขนาดนั้นแล้ว” จ้าวเหยาชินล่ำลึงเล็กน้อย

“ไม่ใช่เพราะว่าเราอยากจนหรือเจ้าค่ะ แต่เพราะว่าเรามีที่เหลือ และพวกมันก็จะทำให้เราประหยัดมากขึ้น ได้กินผักที่ตัวเองปลูก อร่อยกว่ากินผักที่ซื้อจากข้างนอกนะเจ้าค่ะ” บุตรสาวอธิบายจริงจัง

เด็กแก้วขอบเรียนรู้ว่าจากข้างนอกตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่ในเมื่อฝ่ายนั้นยืนยันที่จะทำ นางก็ไม่คัดค้านอะไร

“ตามใจเจ้า ไปอาบน้ำแล้วแม่จะทำอาหารมื้อเย็นให้”

บ้านหลังนี้ไม่มีห้องอาบน้ำ มีแต่บ่อที่รองน้ำฝนเอาไว้ หลังจากที่น่าน้ำขึ้นมาจากบ่อ ก็ใช้ผ้าสะอาดชุบน้ำเช็ดตามเนื้อตัว จ้าวซีชว่นอยากมีอ่างแช่น้ำ

เหมือนกัน นางเคยเห็นในละครว่ายุคนี้ก็มีอ่างแบบนี้แล้ว ในอนาคตจะต้องเก็บเงินสร้างให้ได้ เพียงแต่ตอนนี้ต้องใช้วิธีนี้ไปก่อน

คุณป้าชิววนในร่างของเด็กน้อยมีหลายเรื่องอยากทำที่ถูกจดเอาไว้ในใจ อาหารแค่สองอย่างวันนี้คือเนื้อแห้งผัดกับผักและน้ำแกงที่เหลือจากตอนกลางวันถูกนำมาอุ่นอีกครั้ง แม่จะดูน้อยเกินไป แต่ถ้าเทียบกับเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้านี้ถือว่าดีอย่างเทียบไม่ติด บางครั้งจ้าวชิววนก็คิดว่าเป็นความฝัน ฝันที่ได้มีครอบครัว มีใครสักคนอยู่ที่บ้าน ทำอาหารให้กินและนอนหลับไปพร้อมกัน

จ้าวเหยงซินมองบุตรสาวกินอาหารอย่างมีความสุข ก่อนหน้านั้นก็ไม่ออกเลยว่าลูกใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างไร เมื่อเห็นว่ามีคนชอบอาหารที่นางทำ หญิงสาวก็หวังว่านางจะทำอาหารที่ดียิ่งขึ้นในอนาคต

“อาชวน” ผู้เป็นมารดาเอ่ยทักขึ้นหลังจากที่เด็กน้อยล้างชามเสร็จแล้ว

“อะไรหรือเจ้าคะ”

“มานั่งนี่”

จ้าวเหยงซินเรียกบุตรสาวมานั่งที่เก้าอี้ด้านข้าง บนโต๊ะกินข้าวตอนนี้มีกระดาษ ฟู่กัน และแผ่นผมห่มกั แม่จะเป็นอย่างที่เราคาดมากที่สุด แต่ก็นับว่าเป็นของฟุ่มเฟือยเหมือนกัน แม้ว่าอาจจะเดาบางอย่างได้ คนที่เรียกให้มาหากก็เอ่ยเฉลยความคิดทันที

“ต่อจากนี้แม่จะสอนเจ้าอ่านหนังสือ เขียนอักษร แล้วก็คำนวณ ต่อไปเจ้ามีความรู้ติดตัวจะได้ทำงานที่ดีกว่านี้” นางไม่หวังให้บุตรสาวเป็นเด็กรับใช้วังซื้อของให้คนอื่นไปตลอดชีวิต แม่สตรีจะไม่สามารถสอบขุนนางได้ แต่การคำนวณหรืออ่านออกเขียนได้ก็เปิดโอกาสในชีวิตมากกว่า

อาชวนตัวน้อยไม่กล้าบอกมารดา นางเรียนจบปริญญาแล้ว นับประสาอะไรกับการเรียนเขียนหนังสือ แต่เพราะว่าอาชวนในโลกนี้ไม่เคยได้เล่าเรียนมาก่อน ดังนั้นนางเพียงแต่ต้องสร้างทำตัวเรียนรู้เร็วขึ้นอีกสักหน่อยก็เท่านั้น เด็กสาวพยักหน้ารับคำ แบบนี้ต่อไปนางก็บอกได้ว่ามีความรู้จากการสั่งสอนของมารดา

จ้าวเหยงซินยิ้มกว้าง วางมือไว้บนศีรษะบุตรสาว “ถ้าเช่นนั้นวันนี้เราจะเริ่มจากการให้เจ้าเขียนชื่อตัวเองก่อน”

จ้าวซีชวนหายดีแล้ว เด็กชายหน้าตาเกลี้ยงเกลาจึงกลับมาปรากฏตัวใน โรงพินอีกครึ่ง นักพินหลายคนบ่นว่าเมื่ออาชวนไม่อยู่ พวกเขาที่ไม่มีอาหาร จากข้างนอกให้กิน ดังนั้นวันนี้เมื่อนางกลับมาอีกครั้ง จึงมีลูกค้าเป็นจำนวนมาก หัวเล็กๆ ของอาชวนจดจำรายละเอียดของที่ลูกค้าฝากซื้อ แต่จำนวนของ มันก็มากเกินไป อาชวนต้องวิ่งหลายรอบ แต่นางก็ได้เงินค่อนข้างดีเช่นกัน เงิน ที่ไม่ต้องจ่ายหนี้และซื้อสุรา ทั้งหมดจะเอาไปซื้อของที่มิประโยชน์มากกว่านั้นได้ อาชวนค่อนข้างภูมิใจและเต็มใจที่จะรับความเหนื่อยยากนี้ น่าเสียดายที่ยุคนี้ไม่มี รถหรือจักรยานให้ขี่เพื่อร่นระยะเวลาได้

ระหว่างที่จ้าวซีชวนเดินกลับจากร้านสุราไปที่โรงพิน ร่างเล็กร่างหนึ่งก็ วิ่งผ่านหน้าไปตามด้วยเสียงตะโกนจากด้านหลัง นางมองเห็นว่าร่างนั้นคือขอทาน ตัวน้อยอายุราวห้าหรือหกขวบ เขาพอมมากแต่ก็วิ่งได้เร็วมาก ในมือถือของไม้ ขึ้นเล็กๆ ตั้งหน้าตั้งตาวิ่งอย่างรวดเร็ว คนที่เดินตามด้านหลังหยุดทอหายใจ สาบแช่งไม่หยุด ก่อนจะตัดใจเดินจากไปอีกทาง

ในหัวจ้าวซีชวนเล่นอย่างรวดเร็ว ดวงตาของนางเป็นประกาย จดจำ เส้นทางที่ขอทานตัวน้อยวิ่งไปแล้วส่งของให้ลูกค้าที่โรงพินก่อน เด็กหญิงไม่ได้ รับคำสั่งซื้อรอบต่อไปในทันที นางเดินออกจากโรงพินไปตามเส้นทางที่ขอทาน คนนั้นวิ่งไป การค้นหาใช้เวลาไม่นาน เมื่อนางพบตรอกขนาดเล็กก็เห็นร่างสาม ร่างที่นั่งเกาะกลุ่มกันอยู่ น่องโก๋ที่มีเนื้อน้อยชิ้นนั้นคืออาหารที่พวกเขาแบ่งกันสาม คน ทันทีที่เห็นว่ามีคนอื่นเข้ามาด้านใน คนที่ตัวใหญ่ที่สุดอายุเพียงเจ็ดหรือแปด ขวบก็ลุกขึ้นเพื่อปกป้องคนที่อยู่ด้านหลัง

“เข้าไม่ได้จะทำร้ายพวกเจ้า” นางออกตัว ก่อนจะล้วงมือหยิบหมั้นโน้วที่ ซื้อเอาไว้กินระหว่างทำงานออกมา เพราะไม่รู้ว่ามีถึงสามคน หมั้นโน้วจึงมีพอ สำหรับคนเดียวเท่านั้น เด็กที่อายุน้อยที่สุดกลืนน้ำลายไปก่อนเดียวไม่พอให้พวกเขา รู้สึกอึดถึงครึ่งกระเพาะด้วยซ้ำ

“กินสิ”

“เจ้าต้องการอะไร” พวกเขาอยู่กับความหวาดระแวงมากเกินไป ไม่มีใคร เจตนาดีต่อเด็กกำพร้าอย่างพวกเขามาก่อน แม้ว่าจะหิวจนไล่ขาดก็ไม่กล้ารับของ จากคนแปลกหน้า

“พี่ใหญ่ ข้าหิว” เสียงนุ่มหวานของน้องสุดท้องแว่ววนพี่ใหญ่

“อาหาร เรายังไม่รู้เลยว่าเขาต้องการอะไร ถ้าเขาวางยาพวกเราแล้วแอบเอา
เจ้าไปขายเล่า” พี่คนกลางเอ่ยขึ้น แต่ดวงตาของเด็กน้อยอาหารกลับแดงก่ำ

“ข้าไม่สนใจหรอก ถ้าเขาจะขายก็ขายสิ ข้าแค่อยากกินข้าว”

ดวงตาของพี่อีกสองคนแดงก่ำ เพราะพวกเขา ก็หิวเหมือนกัน

จ้าวซีซวนถอนหายใจ “ไม่ต้องห่วง กินเถอะ ข้าแค่อยากมาเจรจาธุรกิจ”

“ธุรกิจ?” ฝ่ายนั้นไม่เข้าใจ

จ้าวซีซวนไม่รู้ว่พวกเขาไม่เข้าใจคำว่า ‘ธุรกิจ’ คืออะไร หรือไม่เข้าใจว่า
ตนจะทำธุรกิจอะไรได้

“เอาละ กินก่อน ข้าจะไปซื้อเพิ่มให้อีกสองลูกแล้วเราค่อยคุยกัน” เด็ก
หญิงวางท่อหมั้นโถวลงบนพื้นแล้วเดินจากไป

ทันทีที่หันหลัง เด็กที่อายุน้อยที่สุดก็วิ่งมาหีบหมั้นขึ้นกัดทันที แม่จะหิว
มากแต่ก็ยังไม่ลืมที่จะแบ่งให้พี่ทั้งสองคน พวกเขาปฏิเสธเพราะเมื่อครู่เด็กชาย
บอกว่าจะซื้อมาให้อีก รอไม่นานจ้าวซีซวนก็กลับมาพร้อมหมั้นโถวอีกสองลูกและ
เนื้อแห้งราคาถูกรูปอีกหนึ่งชิ้น

สองพี่น้องได้รับส่วนแบ่งนั้น เนื้อแห้งชิ้นเล็กถูกฉีกแล้วแจกจ่าย นี่คือ
อาหารที่ดีที่สุดในรอบหลายวันของพวกเขา หลังจากแน่ใจว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ก็ใช้เวลาเพียงไม่นานในการกินหมั้นโถวให้หมด เมื่อท้องได้รับการเติมเต็มอีกครั้ง
จากนั้นก็เข้าสู่ช่วงของการพูดคุย

“เจ้าต้องการอะไร”

“ข้าต้องการให้พวกเจ้าทำงานให้ข้า”

“เด็กอย่างเจ้าจะมีอะไรให้พวกเราทำ” พี่คนโตรับหน้าที่เจรจาในครั้งนี้ เขา
หรือตามองเด็กชายตรงหน้าที่ยุ่ น่าจะพอๆ กับตัวเอง แม้เสื้อผ้าจะสะอาดสะอ้าน
แต่ก็ดูเก่า คงไม่ใช่พวกลูกคนมีเงินแน่นอน

เด็กหญิงไม่ได้ใส่ใจ นางซีไปยังเด็กที่อยู่ด้านหลังพี่ใหญ่ คนที่ถือน้องไก่
วิ่งหนีมาเมื่อครู่ “น้องเจ้าวิ่งไวมาก ข้าอยากใช้ศักยภาพ เอ่อ...หมายถึงความ
สามารถของเขาให้เกิดประโยชน์ พวกเจ้ารู้จักโรงพนันของนายท่านฉีหรือไม่ ข้า
ทำงานเป็นเด็กรับจ้างซื้อของที่นั่น”

“เด็กรับจ้างซื้อของคืออะไร”

“คนที่ไปเล่นพนันข้างในเป็นลูกค้า เวลาที่พวกเขาอยากจะได้อะไรก็สั่งให้เข้าไปซื้ออย่างเช่น อาหาร สุรา บางครั้งก็ฝากส่งข่าวกลับบ้าน หรืออะไรก็ได้ที่พวกเขาต้องการจะทำ แต่ทำด้วยตัวเองไม่ได้ เมื่อสั่งแล้วพวกเขาจะจ่ายเงิน ซ้ำก็แค่วิ่งออกไปซื้อของแล้วรับค่าเดิน ซ้ำต้องการคนช่วยงานวิ่งไปซื้อของให้ แค่ออกไปซื้อของตามที่สั่ง กลับมาแล้วก็รับเงิน”

คนฟังยังคงใจ รับเงินได้ง่ายถึงเพียงนั้นเชียวหรือ แต่ถ้ามันทำได้จริงก็น่าสนใจ แค่วิ่งไปซื้อของก็ได้เงินแล้ว พวกเขาไม่ต้องการเงินมากหรอก แค่ต้องการเงินซื้ออาหารให้ผ่านไปในแต่ละวันเท่านั้น

“แล้วทำไมเจ้าถึงไม่ทำเอง แบบนี้เงินที่เจ้าควรได้ก็จะหายไป”

“ที่คนโตไม่โกง คนตรงหน้าเคยทำงานได้แบบนั้น เขาก็ควรจะทำต่อไป ทำไมต้องจ้างคนเพิ่มเพื่อให้ตัวเองได้ส่วนแบ่งลดลง

รอยยิ้มของจ้าวซีซวนในยามนี้ไม่เหมือนเด็กอายุเก้าขวบอีกต่อไป แต่มีร่องรอยของผู้ใหญ่เจ้าเล่ห์คนหนึ่ง

“เพราะข้ากำลังคิดจะขยายกิจการของตัวเองออกไปนอกโรงพนัน”

ณ ชนสงว้อเถ็กหลัว

“ธุรกิจคืออะไร แล้วขยายกิจการคืออะไร” คนฟังไม่เข้าใจ

อาจเพราะว่ายังเด็กเกินไป หรือไม่คำศัพท์พวกนั้นก็สมัยใหม่เกินกว่าจะเข้าใจได้ จ้าวซีชวนยิ้มแล้วขยับเข้าไปใกล้ ก่อนนั่งลงข้างๆ พวกเขา สายตาคมทอดมองสามพี่น้องนั้นอบอุ่นอ่อนโยนราวกับผู้ใหญ่มองเด็ก ก่อนหน้านั้นนางเองก็มีชีวิตยากลำบากจึงเข้าใจเด็กพวกนี้ดี

เสียดายที่สมัยนี้ไม่มีสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า เด็กที่ไร้บิดามารดาต้องอาศัยอยู่ตามข้างถนน ลำพังพวกเขาสามารถรอดมาได้ถึงทุกวันนี้ก็นับว่ายอดเยี่ยมแล้ว หากต้องการขยายกิจการของนาง ก็ต้องให้โอกาสเด็กพวกนี้เป็นลำดับแรก

“ธุรกิจก็คือการค้า แต่ของข้าไม่ใช่การตั้งร้านค้าเพราะข้าไม่ได้ขายสินค้า สิ่งที่ข้าขายคือความสะดวกสบาย” นางอธิบายซ้าๆ ซัดๆ “กิจการของข้าคือการทำให้ผู้คนที่พวกเขาต้องการได้โดยไม่ต้องขยับตัวไปไหน แต่พวกเขาบอกว่าอยากได้อะไร เราก็จะทำหน้าที่นั้นให้ อย่างมีบางคนอยากซื้อสุราแต่ขี้เกียจจะออกจากบ้านไปซื้อสุราด้วยตัวเอง หน้าที่ของข้าก็คือรับคำสั่งซื้อ ก่อนไปซื้อสุราที่ร้านกลับมาให้เขาที่บ้าน แล้วรับเงินค่าสุรากับรับเงินค่าเดินทาง”

คนฟังหรีตา พอจะเข้าใจแนวทางของการค้าที่ว่า มันคือการซื้อขายความสะดวกสบายอย่างที่เด็กตรงหน้าว่านั่นแหละ ที่ค่อนข้างน่าฟังเพราะพวกเขารู้จัก

เพียงการส่งสินค้าขนาดใหญ่เท่านั้น ไม่เคยเห็นการส่งของขนาดเล็กมาก่อน แล้วคนตรงหน้าก็ดูอายุพอๆ กัน อีกฝ่ายกลับพูดเหมือนว่านี่คือกิจการของตัวเอง

“เจ้าทำทุกอย่างคนเดียวหรือ”

“ที่ผ่านมาใช้ แต่หลังจากนี้ถ้าพวกเจ้ายอมเข้าร่วม ก็จะกลายเป็นเราสี่คน ข้าเป็นหัวหน้า ส่วนพวกเจ้าเป็นลูกน้อง”

น้องคนกลางโผล่หน้าออกมา “เจ้าไม่กลัวว่าพวกเราจะแย่งเจ้าทำหรือ เพราะมันก็ดูไม่ได้ยากอะไร”

เด็กหญิงพยักหน้า พี่น้องสามคนนี้ดูเหมือนไม่ใช่คนโง่ พวกเขาตั้งข้อสังเกต มีความสงสัยใคร่รู้ นั่นแหละที่นางต้องการ เพราะคนทำงานด้านนี้จะมีแต่ผีฟ้าไม่ใ้ได้ ต้องมีไหวพริบในการแก้ปัญหาด้วย ท่วงท่าการนั่ง แผ่นหลังที่ตั้งตรงราวกับผู้ใหญ่ และดวงตาที่แจ่มชัดเกินเด็ก ทำให้บรรยากาศรอบตัวจ้าวซีซวนดูน่าเชื่อถือมากขึ้น

“ต่อให้พวกเจ้าทำเลียนแบบข้า แต่พวกเจ้าก็สู้ข้าไม่ได้ แล้วอีกอย่าง...ถ้าพวกเจ้าทำงานกับข้า พวกเจ้าจะได้เงินมากกว่าทำเอง แล้วทำไมถึงจะไม่เข้าร่วมล่ะ” นางยังไม่ได้บอกพวกเขาว่าไม่ตายที่อยู่ในมือคืออะไร แน่แน่นอนว่าจะไม่บอกจนกว่าพวกเขาจะยินยอมเข้าร่วม

“ถ้าทำแล้วพวกเราจะมีอะไรกินใช้หรือไม่” เจ้าน้องคนเล็กโผล่หน้าออกมาถามด้วยท่าทางไม่แน่ใจ

“แน่นอน เจ้าจะได้ค่าจ้างเป็นรายวัน นอกจากนี้ข้าจะเลี้ยงอาหารเจ้าพวกเจ้าด้วย”

ข้อเสนอเริ่มน่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้พวกเขาเองก็ไม่มีอะไรจะเสียอยู่แล้ว อาหารที่จะกินในแต่ละวันยังแทบไม่มี คงไม่เสียหายอะไรหากจะลองเชื่อใจเด็กตรงหน้าสักครั้ง ถ้าทำหนึ่งวันแล้วไม่ได้อย่างที่บอกก็แค่เลิกทำเท่านั้นเอง พี่ใหญ่กับพี่รองเริ่มปรึกษากัน ขณะที่น้องเล็กสุดคอยมองคนที่ให้อาหารตลอดเวลา

จ้าวซีซวนยิ้มให้ เด็กคนนั้นอายจนหน้าแดง ก่อนจะซุกกลับเข้าไปในเสื้อของพี่ บางครั้งก็ทำให้นางนึกถึงพี่น้องในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า เด็กพวกนั้นไม่ต่างอะไรจากเด็กทั่วไป พวกเขาวิ่งเล่น หัวขำ ร้องไห้ พยายามที่จะเอาชีวิต

รอด และมีความหวังว่าสักวันจะได้รับการอุปการะจากครอบครัวใจดี นางผ่านช่วงเวลานั้นมาจนชินชา ในที่สุดก็ได้มีครอบครัวอย่างที่หวัง แม่ไม่ครบสมบูรณ์ แต่ก็ยังมีท่านแม่ ขณะที่เด็กพวกนี้ต่างออกไป ในใจก็หวังว่าจะทำให้ชีวิตพวกเขาดีขึ้น

“พวกเราตกลงกันแล้วว่าข้าจะไปทำงานคนเดียวก่อน เพราะน้องรองต้องดูแลน้องเล็ก ส่วนอาหารเช้าจะขอเป็นส่วนหนึ่งของสามคนได้หรือไม่” คนโตสุดต่อรอง เพราะยังไม่มั่นใจเลยจะยอมทำก่อนเป็นคนแรก หากเกิดอะไรขึ้นน้องอีกสองคนก็ยิ่งปลอดภัย

“ได้สิ พรุ่งนี้เช้าข้าจะมาหาพวกเจ้าที่นี่”

เด็กสามคนยิ้มอย่างมีความหวัง และมองผู้ที่เป็นแสงแห่งความหวังเดินจากไป พวกเขาอยากเปลี่ยนแปลงชีวิตตอนนี้อยากมีอะไรกิน มีบ้านที่อบอุ่น ไม่ต้องอาศัยอยู่ในวัดร้างที่ผุพังทนนอนหนาวอีกต่อไป แต่มันจะเป็นความจริงได้มากแค่ไหน พรุ่งนี้ถึงจะรู้

จ้าวซีชวณรู้ว่าการซื้ออาหารให้สามคนพี่น้องค่อนข้างเข้าเนื้อ แต่นางก็ทนเห็นพวกเขาหิวไม่ได้ ดังนั้นเช้าเนื้อในวันแรกถือว่าเป็นการลงทุนซื้อใจ สมัยที่ทำธุรกิจขนส่งอาหาร นางก็ซื้อใจพวกคนส่งอาหารด้วยสวัสดิการที่ดีเยี่ยม อย่างการเบิกค่าอาหารและเบิกค่ารักษาพยาบาลได้ ลูกน้องจะทำงานได้อย่างเต็มที่มากขึ้น เมื่อความกังวลในชีวิตของพวกเขาลดลง กลยุทธ์นี้คงใช้ได้ผลกับสามพี่น้องเช่นกัน แต่น้องเล็กนั้นเด็กเกินไป บางทีถ้าอยากให้มีสองคนทำงานให้ นางจะพาเด็กคนนั้นมาอยู่ที่บ้านในช่วงกลางวัน

สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงความคิดเท่านั้น อย่างไรก็ตามต้องรอดูผลงานวันพรุ่งนี้ก่อน

ตกกลางคืนจ้าวซีชวณเซ็ดเนื้อเซ็ดตัวเข้านอนกับมารดา แต่ก่อนไม่ค่อยได้พูดคุย แต่ช่วงหลังมานี้มารดามักนอนกอดนางเอาไว้ เด็กหญิงที่ตัวโตแล้วกลับชอบที่จะซุกตัวเข้าไปในอ้อมแขนนั้น นางชอบกลิ่นหอมของมารดา กลิ่นหอมที่ไม่ใ้ชื้น้ำหอม แต่เป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ชวนให้รู้สึกสบายใจ

นางเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ให้มารดาฟัง อธิบายสิ่งที่นางต้องการทำ เพราะ

ถึงอย่างไรมารดาก็ต้องรู้

จ้าวเหยาชินเจ็บปวดด้วยความแปลกใจ นางรู้ว่าบุตรสาวเป็นคนฉลาด แต่คิดไม่ถึงว่าจะช่างคิดมากขนาดนี้ หัวเล็ๆ นี่มีความคิดที่น่าสนใจมากทีเดียว นางก้มลงมองใบหน้าที่เริ่มมีเนื้อมากขึ้น ริมฝีปากสีชมพู แพขนตาหนาที่เป็นข้อประดับรอบดวงตากลมโตเหมือนกับลูกแก้ว

แม้จ้าวซีชว่นจะชอบแต่งกายเป็นเด็กชาย แต่ก็มีความงาม ดูเหมือนทางเลือกที่เก๋ๆ ทำเป็นชายไม่ใช่เรื่องผิด ถ้ามีเด็กหญิงที่งดงามขนาดนี้ ด้านนอกก็ยากจะเลี่ยงอันตราย มือลูบเส้นผมที่นุ่มลื่น ขณะที่ดวงตาก็ทอดมองบุตรสาวอย่างรักใคร่

“ตามใจเจ้าเถอะ ถ้าเจ้าอยากจะช่วยพวกเขา แล้วคิดว่าพวกเขาสามารถทำประโยชน์ให้เจ้าได้”

อาจเป็นเพราะมีพื้นฐานเป็นนางร้าย ทำให้จ้าวเหยาชินไม่ได้มีความคิดที่จะเห็นใจคนอื่นมากขนาดนั้น นางไม่ได้รู้สึกเศร้าหรือสงสารเด็กพวกนั้นมากนัก เพราะมองว่าชะตากรรมของแต่ละคนแตกต่างกัน เราไม่สามารถสงสารขอทานทุกคนได้อยู่แล้ว แต่นางก็ไม่ใช้คนประเภทที่จะขัดขวางคนจากการทำความดี อีกทั้งนี่ยังเกี่ยวกับผลประโยชน์ของบุตรสาวด้วย นางจึงยอมตามใจ

“ข้ารักท่านแม่มากเจ้าคะ” เด็กหญิงซุกตัวในอ้อมแขนนั้นอย่างรักใคร่ ความก้อเขินเห็นหน้าก่อนหน้านี้ค่อยๆ หายไปที่ละน้อย

“อะไรที่เจ้าคิดว่าดีก็ทำไปเถอะ แต่แม่อยากให้เจ้าจำเอาไว้ว่าอย่าช่วยคนอื่นจนตัวเองเดือดร้อน ไม่ว่าสามพี่น้องนั้นจะนำสงสารแค่ไหน ก็ไม่ใช่ฐานะที่เจ้าจะต้องแบกเอาไว้ มันอาจจะฟังดูเห็นแก่ตัว แต่แม่อยากให้เจ้าให้ความสำคัญแก่ชีวิตและความปลอดภัยของตัวเองมากที่สุด”

คำพูดเหล่านี้จะไม่มีความออกมาจากปากของตัวละครนางเอกแน่นอน คนประเภทนั้นมักมองว่า เมื่ออยากจะช่วยคนก็ต้องช่วยให้เต็มที่ แม้ตัวเองจะเดือดร้อนก็ตาม มันอาจจะดูซาบซึ้งกินใจ แต่ในชีวิตจริงซีชว่นได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่มารดาพูดนั้นไม่ผิด นางจะช่วยก็ต่อเมื่อช่วยได้โดยที่ตัวเองไม่เดือดร้อน บางทีทัศนคติแบบนี้อาจเหมาะสมแล้วที่นางได้มาเป็นบุตรสาวของนางร้าย

จ้าวซีชว่นได้แต่หวังว่าสามพี่น้องจะทำงานได้คุ้มค่างับสิ่งที่นางลงทุนไป

เช้าวันรุ่งขึ้นจ้าวเหยาชินทำอาหารให้บุตรสาว แล้วยังต้มน้ำแกงใส่ข้าว เพิ่มให้เผื่อพี่น้องสามคนด้วย แบบนี้บุตรสาวจะได้ประหยัดค่าอาหารลงไปอีกหน่อย เด็กหญิงหมาภชนะมาใส่ น้ำแกงกับข้าวลงในตะกร้าพร้อมซามอีกสามใบ ก่อนเดินหิ้วตะกร้าออกจากบ้านไปที่ตรอกนั้น

สามพี่น้องมารอก่อนแล้วด้วยท่าทางกระวนกระวาย บางทีพวกเขาอาจจะคิดว่านางจะไม่มาตามที่ตกลงกันเอาไว้ แต่พอเห็นร่างเล็กเดินถือของผ่านหัวมุมมาก็แผยรอยยิ้มโล่งใจ กลิ่นหอมของอาหารลอยมาเตะจมูก เจ้าตัวเล็กที่สุดลูปท้องด้วยความหิว

เมื่อวางตะกร้าแล้วก็ตักน้ำแกงใส่ข้าวแบ่งกัน นี่เป็นอาหารที่ดีกว่าหม่นโน๊ถัวเมื่อวาน แม้จะไม่มีเนื้อ เป็นเพียงน้ำแกงต้มผักกับข้าว แต่ก็ยังนับว่าเป็นอาหารชั้นเลิศสำหรับพวกเขาในรอบหลายเดือนที่ผ่านมา หลังจากกินกันจนเกลี้ยงแล้ว จ้าวซีซวนก็เอาชุดออกมาจากตะกร้าก่อนยื่นให้พี่คนโต

“ไปหาที่ทำความสะอาดร่างกายแล้วเปลี่ยนชุดซะ นี่ชุดข้าเอง เจ้าน่าจะสวมได้”

เพราะว่าเสื้อผ้าชุดเดิมเก่าและขาดมากเกินไป มันจะกลายเป็นปัญหาหากเข้าไปซื้อของในร้าน ภาพลักษณ์ที่สะอาดมีความสำคัญมากต่อผู้ทำหน้าที่ขนส่ง จ้าวซีซวนจึงสละเสื้อผ้าชุดหนึ่งของตัวเองให้เขา ฝ่ายนั้นพยักหน้ารับแล้ววิ่งหายไป ครู่หนึ่งก็กลับมาในสภาพที่ดีขึ้น หน้าตาสะอาดสะอ้าน แม้เสื้อผ้าเป็นชุดเก่า แต่ก็ดูไม่สกปรก เด็กหญิงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

“เอละ สิ่งสำคัญเลยคือข้ายังไม่รู้ชื่อพวกเจ้า ข้าชื่ออาซวน แล้วพวกเจ้าล่ะ”

พี่คนโตแนะนำ “ข้าชื่อสี่เย เรียกว่าอาเยก็ได้ ส่วนนี้ห้องรองชื่อสี่เยวเซอ เรียกเขาว่าอาเซอ แล้วก็น้องคนเล็กของเราชื่อเยหฺรู เราเรียกนางว่าอาหฺรู”

เมื่อฟังเขาแนะนำ จ้าวซีซวนก็ได้ข้อมูล “อาเยกับอาเซอเป็นเด็กชายให้หรือไม่ ส่วนอาหฺรูเป็นเด็กหญิง”

“ใช่ แต่เราไม่อยากให้คนอื่นรู้ว่าอาหฺรูเป็นเด็กหญิง นางจะมีอันตราย”

คนฟังพยักหน้าเข้าใจเพราะเหตุผลก็คงเหมือนกับนาง การเป็นเด็กหญิงในสภาพสังคมยามนี้อันตรายนัก โดยเฉพาะเด็กที่ไม่มีบิดามารดาคอยปกป้อง

มันง่ายต่อการถูกจับไปขายให้หอนางโลมหรือถูกรังแก การแต่งตัวเป็นเด็กชาย ไม่ได้รับประกันว่าจะปลอดภัย แต่ก็ดีกว่าการเป็นเด็กหญิงแน่นอน

นางพอาเย่ออกจากตรอกไปที่ร้านค้าก่อนเป็นลำดับแรก อาเย่จึงเข้าใจว่าทำไมอาชวนถึงไม่กลัวว่าพวกเขาจะมาทำการค้าแข่งด้วย เพราะสิ่งที่ทำให้อาชวนเหนือกว่าคือ ร้านค้าพวกนี้ต่างก็สนิทสนมกับอาชวนเป็นอย่างดี หลายร้านที่มีการลดราคาให้โดยเฉพาะทำให้สามารถซื้อของในราคาถูกกว่าราคาตลาด ถ้าใครจะไม่ได้มาแค่เงินค่าเดิน แต่ยังเป็นส่วนต่างของราคาด้วย

อาเย่หัวไว แม้จะไม่รู้หนังสือแต่ก็สามารถจดจำราคาและเส้นทางได้เป็นอย่างดี อาชวนลองบอกเขาสามสี่อย่างแล้วให้ท่องจำไว้ ลักครู่หนึ่งค่อยยกกลับมาถามรายการที่สั่งไว้ก็ยังจำได้ นางพยักหน้าอย่างพึงพอใจแล้วพอาเย่ไปที่โรงพั่น

อาเย่ไม่ได้ขึ้นไปด้านบน แต่รอรับคำสั่งอยู่ข้างล่าง อาชวนขึ้นไปครู่เดียวก็ลงมาพร้อมเงินและคำสั่งซื้อมากมาย เด็กน้อยจดจำแล้ววิ่งออกไปซื้อของตามร้านที่ถูกพาไปแนะนำเมื่อเช้า จากนั้นก็เอาของกลับมาให้อาชวนตรวจสอบแล้วเอาขึ้นไปให้ลูกค้า

หลังจากทำสองสามรอบก็คล่องตัวขึ้น หากรอบไหนคำสั่งซื้อเยอะ อาชวนจะแบ่งงานแล้วออกไปซื้อของคนละร้าน กลับมาอาชวนจะเอาของขึ้นไปให้ลูกค้าด้วยตัวเอง ทำงานเพียงครึ่งวันเหลือก็โซมไปทั้งร่าง อาเย่รู้ว่าทั้งหมดนี้คือเงิน แม้เขาจะไม่รู้ว่าอาชวนจะให้ส่วนแบ่งเยอะแค่ไหน แต่ก็ต้องได้เงินแน่นอน

ช่วงกลางวันแดดร้อนจัด อาชวนเองก็มีเวลาให้พักเหมือนกัน หลังจากส่งอาหารให้ลูกค้าคนสุดท้าย นางก็แวะซื้อซาลาเปาเนื้อสองลูกแบ่งกันกินกับอาเย่ เด็กน้อยสองคนนั่งอยู่ที่ข้างโรงพั่นกัดซาลาเปาด้วยกัน อาเย่อยากจะเก็บซาลาเปาไว้ให้น้องอีกสองคน

“กินไปเถอะ เจ้าใช้แรงมาก หลังจากได้เงินตอนเย็นแล้วอยากจะทำให้น้องค่อยซื้อ” อาชวนตบไหล่เด็กชาย ตอนนั้นเองที่เงาหนึ่งทาบทับลงมา ดูเหมือนจะมีใครยืนมองจากเชิงบันได

อาชวนงยหน้าขึ้นมองก็พบนายท่านฉีกับผู้ช่วยของเขากำลังเดินลงมาจกด้านบน บางครั้งนายท่านฉีกก็ต้องออกไปตรวจกิจการอื่นของเขาบ้างเช่นกัน ไม่ได้อยู่ในโรงพั่นตลอดเวลา วันนั้นหลังจากออกมาก็ได้ยินว่าอาชวนตัวน้อยเหมือน

จะมีผู้ช่วยเพิ่ม พอเดินลงมาก็ได้เห็นศิระะเล็ก ๆ สองหัวนั่งขดอยู่ที่ด้านข้างบันได โรงพั้นกัมหน้ากินซาลาเปา เขาชอบเด็กขยัน โดยเฉพาะอาชวนที่ไม่เพียงขยัน แต่ดูเหมือนจะมีหัวการค้าด้วย

“นายท่านฉี” อาชวนทัก ยืนขึ้นแล้วก้มศิระะให้

มือใหญ่วางไว้บนศิระะนั้น จับโยกเบาๆ “ขยันทำงานเข้าล่ะ”

เขาพูดแค่นั้นแล้วก็เดินจากไป ผู้ช่วยเงืงมองเด็กที่ชื่ออาชวนแล้วก็จำได้ว่าเป็นลูกของจ้าวเหยาชิน ในใจของเขามีร่องรอยอะไรบางอย่างยามที่มอง นายท่านแสดงความเอ็นดูเด็กคนนี้เป็นพิเศษ ก่อนหน้านั้นนายท่านไม่สนใจที่เด็ก มาใช้โรงพั้นทำมาหากิน แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะเพิ่มความเอ็นดูมากขึ้นไปอีก เขากลัวว่านี่จะเป็นการค้นพบครั้งใหญ่

นายท่านฉีจากไปแล้ว เด็กชายจึงลุกขึ้นถาม “ใคร”

“คนนี่เจ้าต้องจำไว้ เขาคือนายท่านฉี ฉีตงไท่ เจ้าของโรงพั้น”

“โอ้”

สำหรับอาเย่ เจ้าของโรงพั้นในสายตาเขาเป็นคนใหญ่คนโต โรงพั้นมี คนเข้าออกจำนวนมาก ดูจากจำนวนครั้งและจำนวนของที่สั่งซื้อ นายท่านฉีก็ต้อง ร่ำรวยไม่น้อยแน่นอน อาชวนดูท่าทางสนิทสนมกับคนใหญ่คนโตเช่นนี้ ฐานะของ อาชวนในสายตาเขาจึงเพิ่มขึ้นอีกครั้ง

หลังจากพักได้ชั่วครู่พวกเขาาก็กลับมาทำงานอีกครั้ง ของที่ซื้อมากที่สุดคือ สุราและอาหารจากข้างนอกที่ราคาถูกกว่าซื้อจากด้านในโดยตรง แต่ถ้าเป็นสินค้า พิเศษอย่างสตรี อาชวนจะทำงานด้วยตัวเอง เพราะมีความคุ้นเคยมากกว่า ตอน ที่เลิกงานก็เป็นเวลาเกือบค่ำแล้ว อาชวนพาอาเย่กลับไปที่ตรอก ให้เงินค่าจ้างใน วันนั้น มันคือเงินมากที่สุดเท่าที่อาเย่เคยจับมา แม้หลังจากที่ซื้ออาหารให้น้องแล้ว ก็ยังพอมือเหลือ ดวงตาเด็กชายเป็นประกายวาววับ เขาซ่อนเงินเอาไว้ในเสื้ออย่าง ระมัดระวัง

อาเช่อและอาหารรอพี่ชายคนโตกลับบ้านด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นเขา กลับมาพร้อมซาลาเปาสองลูกใหญ่ในมือก็เบาใจ ดูเหมือนพี่ชายจะทำงานได้เงิน อย่างที่ว่าจริงๆ

“กลับไปพักผ่อน ถอดชุดนี้ซักแล้วตากเอาไว้นะ เสื้อผ้าจะได้สะอาด ไม่มี

กลิ่น พู้งนี้ข้าจะมารับเจ้าอีกครั้ง” จ้าวซีซวนเอ่ยบอก นางมีแผนการในใจ

อาเย่ทำงานได้สองสามวัน พวกเขาก็ตัดสินใจให้อาเช่อมาช่วยงานด้วย ส่วนอาหรูนั้น จ้าวซีซวนที่กลายเป็นพี่ใหญ่ของกลุ่มพาไปพักที่บ้าน อาหรูไม่ต้องทำอะไรมากนักนอกจากช่วยรดน้ำผัก แล้วก็คอยเฝ้าบ้าน เด็กน้อยยินยอมทำตามทุกอย่างเพราะทุกวันนี้นางได้กินอาหารสองมื้อต่อวันไม่ต้องอดอยาก ตอนกลางวัน ก็ยังได้อยู่ในบ้านของท่านพี่อาชวนที่ใจดีกับนางมาก เด็กน้อยยอมประพடுத்தตัว เรียกร้อยเป็นพิเศษ

จ้าวเหยาซินรู้ว่าบุตรสาวเอาเด็กหญิงมาไว้ที่บ้าน แม่วางจะไม่ค่อยไวใจ แต่หลังจากเจออาหรูได้สองสามวัน ก็เข้าใจว่าเด็กคนนี้มีคุณสมบัติค่อนข้างดี แม่วางจะไม่ฉลาดเฉลียวเหมือนอาชวนตอนเด็ก แต่ก็ไม่ใช่เด็กที่สร้างเรื่องปวดหัว ในที่สุดนางก็ยอมรับการตัดสินใจของบุตรสาว

อาชวนเริ่มพาอาเย่และอาเช่อขึ้นไปแนะนำกับลูกค้านานบนโรงพนัน เมื่อพวกเขาเริ่มคุ้นเคยและลองรับคำสั่งด้วยตัวเอง นางก็ปล่อยให้ทั้งสองทำงานภายใต้การควบคุมของตัวเอง จนแน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดพลาด อาชวนทั้งเรื่องโรงพนันไว้ใจเมื่อพวกเขา ส่วนนางกำลังเริ่มต้นมองหาสถานที่ใหม่

ยุคนี้ไม่มีการโฆษณา ไม่มีแอปพลิเคชันหรือโทรศัพท์ให้โทร. สิ่งของได้สิ่งสำคัญคือการเข้าถึงลูกค้า ก่อนหน้านั้นสมัยที่เพิ่งเริ่มรับคำสั่งซื้อด้วยตัวเอง ซีซวนเคยเข้าหาลูกค้าที่เป็นคนแก่ด้วยการเคาะประตูบ้าน อาศัยลูกขยันเข้าว่า ทำให้นางมีลูกค้าเป็นผู้สูงอายุจำนวนมาก เวลานี้คิดว่าอาจจะนำมันกลับมาใช้ได้อีกครั้ง

บ้านทั่วไปอาจจะยากเพราะนางยังไม่มีกำลังมากพอ การจะวิ่งไปที่บ้านทุกหลังเพื่อรับคำสั่งซื้อจำเป็นต้องใช้กำลังคน ดังนั้นเด็กหญิงจึงมุ่งไปยังสถานที่ที่คล้ายโรงพนัน คือคนที่ทำงานต้องอยู่ข้างในตลอดเวลา การออกไปซื้อหาอาหารเองเป็นเรื่องยุ่งยาก สถานที่แรกที่นางมองเอาไว้ก็คือที่ว่าการเมือง หลายคนในสมัยนั้นแก้ปัญหาด้วยการกินอาหารแค่สองมื้อ เพื่อให้พวกเขาไม่เสียเวลากลางวันไป แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะไม่หิวเสียหน่อย ดังนั้นจ้าวซีซวนจึงมุ่งหวังกับการขายอาหารที่นี่

นางยืนรอรออยู่ด้านนอกสักพักแล้ว หวังว่าจะเจอคนที่เคยพบในโรงพนัน ไม่นานก็มีบุรุษคนหนึ่งเดินเข้าไปด้านใน นางดักรอเขาที่ด้านหน้าประตู

“นายท่าน ท่านจำข้าได้หรือไม่”

“อ้าว เจ้า...อาชวนใช้หรือไม่ เด็กชื่อของในโรงพนัน” เจ้าอาชวนได้ทันที เพราะอาชวนเป็นเด็กคนเดียวที่ทำงานในโรงพนัน เขาเคยพบเด็กคนนี้หลายครั้ง กระทั่งเคยใช้บริการของนางด้วยจึงจำได้ดี

อาชวนยิ้มกว้าง “ใช้แล้วขอรับนายท่าน พอตีตอนนี้ข้าเหนื่อยอยากขยับขยาย ออกมาทำงานที่อื่นบ้าง วอนนายท่านช่วยแนะนำด้วย หากมีใครในที่ว่าการ ต้องการฝากให้ข้าชื่อของหรือส่งของให้ ข้ารับทำทั้งหมดในราคาถูกนะขอรับ”

คนฟังแปลกใจ “อ้าว แล้วที่โรงพนันเล่า”

“ที่โรงพนันข้ามีสหายช่วยทำแทนแล้วขอรับ ข้าเลยออกมารับงานทางนี้ บ้าง ดั่งนั้นนายท่านไม่ต้องเป็นห่วง ข้าสามารถทำงานที่นี้ได้อย่างเต็มที่แน่นอน ฝากนายท่านแนะนำสหายข้างในด้วยนะขอรับ” เด็กน้อยก็มจนศีรษะชิดอกเพื่อ แสดงความนอบน้อม

ผู้ฟังเกิดนึกเอ็นดู เขาจึงกล่าวแนะนำกับสหายที่ทำงานในที่ว่าการเมือง เกี่ยวกับเด็กตรงหน้า บางคนนึกเอ็นดูอยากลองใช้บริการก็ให้เงินนางไปซื้ออาหาร มาให้ อาชวนสอบถามชื่อและความต้องการ นางหายไปครู่เดียวก็กลับมา จดจำ ได้หมดว่าใครฝากชื่ออะไรบ้าง หลายคนไม่เคยใช้บริการที่โรงพนันมาก่อนจึงทั้ง แปลกใจและติดใจ

คนที่เป็นขุนนางชั้นดีหน่อยจะมีสาวใช้หรือบ่าวรับใช้คอยวิ่งชื่อของที่ ต้องการอยู่แล้ว แต่สำหรับคนอื่นๆ นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาเห็นการทำงานใน ลักษณะนี้ ส่วนหนึ่งช่วยเพราะความเอ็นดู และอีกส่วนช่วยเพราะความสะดวก สบาย

พวกเขาอาจจะมีบ่าวรับใช้ที่บ้าน แต่พอมาทำงานไม่มีใครพาบ่าวรับใช้ มาด้วย ทุกอย่างต้องทำเอง เมื่ออาชวนมาช่วยวิ่งชื่อของ หรือบางครั้งก็จ้างกลับไปส่งข่าวที่บ้าน ทุกอย่างก็สะดวกสบาย ผู้ใช้บริการของอาชวนในที่ว่าการเมือง จึงขยับขยายมากขึ้นเรื่อยๆ รายได้ไม่เท่ากับที่ทำในโรงพนัน แต่อาชวนไม่คิด จะหยุดแค่นี้ คนที่เคยใช้บริการนางยังสามารถเรียกนางไปใช้บริการพิเศษ หาก

พวกเขาต้องการใช้นางนอกเวลาได้อีกด้วย

ใช้เวลาเพียงแค่วันเดียวจ้าวซีซวนก็มีลูกค้ำจากที่ว่าการเมืองจำนวนมาก และลามไปจนถึงบ้านของพวกเขาด้วย หลายครั้งที่นางไม่ได้ซื้อของ แต่รับหน้าที่เอาของไปส่งให้ที่บ้าน หรือรับของจากที่บ้านมาส่งยังที่ว่าการเมือง การขยายตัวของกิจการนี้ทำให้เด็กหญิงคิดว่าจะต้องหาคนเพิ่ม รายได้จากทั้งสองทางมากอย่างที่ไม่คิดมาก่อน

สามพี่น้องมีชีวิตที่ดีขึ้น พวกเขาไม่หิวโหยอีกต่อไป แม้จะยังไม่มากพอจะเช่าบ้านสักหลัง แต่ก็สามารถใช้ชีวิตอย่างไร้กังวล พวกเขาวางแผนว่าเดือนหน้าจะเอาเงินที่ช่วยกันเก็บหาบ้านเช่าให้เป็นหลักแหล่ง ระหว่างนั้นอาชวนยังขอให้พวกเขาตามหาเด็กกำพร้าหรือขอทานสักสองสามคนมาช่วยงาน โดยเลือกจากคนที่พอจะไว้ใจได้ หลังจากนั้นสองสามวันพวกเขาก็แนะนำคนให้ อาชวนจึงพาพวกเขาอีกสองคนไปที่ว่าการเมือง

นางละมือจากการวิ่งรับซื้อของมาทำหน้าที่เจรจากับร้านค้าแทน โดยให้ผลประโยชน์เรื่องยอดการสั่งซื้อที่ได้รับจากโรงพั้น บ้านเรือน และที่ว่าการเมือง แลกกับส่วนลดจากราคาจริง หลายร้านค้าไม่ให้ความร่วมมือ และบางร้านบอกลองดูว่าจะได้ผลหรือไม่ ไม่แปลกถ้าพวกเขายังไม่แน่ใจเพราะเรื่องพวกนี้ยังใหม่มาก แม้แต่สมัยที่นางเริ่มทำบริษัท ทุกอย่างก็ไม่ง่ายนัก

นอกจากนี้อาชวนยังเริ่มดำเนินการบางอย่าง นางเจียดเงินเก็บออกไปซื้อผ้าที่ร้านมาหนึ่งผืน ผ้าสีม่วงสวยราคาไม่แพงถูกตัดแบ่งออกใช้ทำผ้าคาดศีรษะ แจกให้คนทำงานภายใต้การดูแลของนาง เพราะในอนาคตเมื่อเห็นว่าธุรกิจนี้ทำเงินได้ย่อมมีคนเลียนแบบ แม้จะมีความเห็นอกว่าเรื่องการต่อรองราคากับร้านค้า ทำให้นางสามารถลดราคาสินค้าเล็กน้อยเพื่อให้สู้ได้ แต่อาชวนยังต้องการสร้างความแตกต่างให้คนรู้ว่า ใครคือคนของนางและใครไม่ใช่ ผ้าสีม่วงนี้จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ ในภายภาคหน้านางจะสั่งตัดเป็นเสื้อให้พวกเขาสวม

แม้แต่อาหุตว์ตัวน้อยก็ได้รับส่วนแบ่งผ้าผืนน้อยมาด้วย เด็กหญิงยังชอบของสวยงาม นางมองผ้าสีม่วงที่จ้าวซีซวนผูกข้อมือให้ต่างกำไลด้วยความชอบใจ ใบหน้าที่เริ่มมีแก้มกลมเขินอาย นางมักวิ่งเข้าไปกอดท่านพี่อาชวนเสมอ หัวใจเด็กน้อยเรียบง่าย ใครดีกับนาง ทำให้นางกินอิมนอนหลับ นางก็...รักเขา

จำวชิชวณไม่รู้ความคิดของอาหาร นางแค่ทำไปด้วยความเอ็นดู

“จากนี้ให้พวกเจ้าแนะนำตัวว่าพวกเราคือกลุ่มขนส่งจื่อเถิงหลัว ใช้ผ้าสีม่วงนี้เป็นสัญลักษณ์ไม่ปะปนกับคนอื่น กลุ่มขนส่งจื่อเถิงหลัวรับขนส่งทุกอย่าง ตั้งแต่ซื้ออาหาร ของใช้ จดหมาย และส่งข่าว”

เด็กหญิงประกาศแก่ลูกน้องจำนวนน้อยนิดของนางในวันนั้น ไม่มีใครคิดว่ากลุ่มขนส่งจื่อเถิงหลัวนี้จะกลายเป็นกลุ่มขนส่งที่ทรงอิทธิพลอย่างมากในอนาคตอันใกล้ ภายใต้การนำของเด็กหญิงอายุเก้าขวบคนหนึ่ง